

บทนำ

ติก ติก ติก

เสียงรongsเท้าดังสะท้อนในตรอกซอยแคบๆ ตามจังหวะการก้าวเดินที่ไม่เร่งรีบมากนัก เนื่องจากเป็นเส้นทางที่ใช้เป็นประจำ เจ้าของร่างเพรียวบางบนสันสูงสามนิ้วครึ่งจึงเดินทอดน่องอย่างสบายใจ ผมยาวเป็นลอนคลื่นกัดสีซิลเวอร์ปล่อยสลายปลิวไปตามแรงลมโดยที่เจ้าตัวไม่สนใจจะรวบเก็บ

ดวงตาเรียวเฉียวราวกับตาแมวฉายแววเกี้ยวคร้านยามก้มลงมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ แถบเตือนข้อความที่แจ้งเตือนมาบอกให้รู้ว่ากำลังจะมีงานเข้าทำให้เธอกลอกตามองบนอย่างแข็งๆ มีอบางหย่อนโทรศัพท์ลงกระเป๋อย่างไม่ใส่ใจจะกดเข้าไปดู

ว่างทั้งวันไม่สั่งงาน พอลกลับบ้านบอกงานเร่ง...

รอฟุ่งนี้ก็แล้วกัน!

งานของเธอเรียกได้ว่าเป็นด้านหน้าของบริษัท ที่นอกจากต้องสื่อสารภาพลักษณ์ด้านบวกให้คนภายนอกรับรู้แล้ว ยังจำเป็นต้องมีความสามารถในการรับมือกับเรื่องยุ่งยากและแก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี เพื่อไม่ให้กระทบกับชื่อเสียงที่สะสมมาอย่างยากลำบากของบริษัท หรือให้กระทบกับภาพลักษณ์น้อยที่สุด ซึ่งตามจริงแล้วมันคงไม่ยุ่งยาก

เท่าไรหากไม่ใช่งานที่พัวพันกับคน

น่าเสียดายที่ฉันใช้...

...และคงไม่ต้องให้บอกว่าคุณมนุษย์เป็นสิ่งที่ชีวิตที่รับมือได้ยากที่สุด

ในฐานะพ็อดอาร์ เธอต้องใส่หน้ากากยิ้มแฉ่งรับมือกับคนแต่ละประเภท ใช้เสียงสอง สาม สีตามแต่สถานการณ์จะพาไป หลังจบงานแต่ละวันจึงอยากจะทำทุกสิ่งอย่างกลับมาเป็นร่างเดิมของตัวเอง แม้ว่ามันจะยากเพราะบางงานไม่อนุญาตให้เธอซำแม้เพียงเสี้ยววินาที แต่บางงานก็จำเป็นต้องรอช่วงจังหวะดีๆ จะรีบไม่ได้

และงานที่ไต่เต้าขึ้นบนหน้าจอโทรทัศน์เมื่อครู่ดูจะเป็นอย่างหลัง

ไอรินปิดเปลือกตาแห่งหน้าขึ้นรับสายลมที่พัดมา ปล่อยสมองให้ว่างเปล่า สองขายังคงเดินต่อไปเรื่อยๆ อย่างไม่กลัวว่าจะชนใครเข้า เพราะยามนี้ตรอกซอยที่เธอเดินอยู่ปราศจากผู้คน เธอใช้เส้นทางนี้เป็นทางลัดในการเดินกลับบ้านคนเดียวเป็นประจำ แทนที่จะเดินถนนสายหลักที่คนเยอะ และมลพิษเยอะกว่า

เสียงพูดคุยกันเบาๆ และเสียงร้องโอดโอยดังขึ้นในซอยข้างๆ ทำให้เปลือกตาที่ปิดอยู่เมื่อครู่เปิดฉับ สองขาที่กำลังจะก้าวต่อหยุดชะงัก สัญชาตญาณในการระวังภัยทำให้ดวงตาเรียกวาดมองรอบตัวอย่างระแວดระวัง

รอบด้านเธอตอนนี้ไม่มีใคร แต่เสียงที่ได้ยินก็ดังไม่ใกล้ไม่ไกลจากตรงนี้ ดูท่าว่าจะออกมาจากด้านหน้าที่มีซอยแยกออกไปอย่างแน่นอน เพราะทางที่เธอเดินผ่านมานั้นร้างผู้คน

แม้สัญชาตญาณเตือนภัยจะร้องเตือนในใจ ทว่าก็ไม่อาจห้ามความอยากรู้และสงสัยได้

ไอรินย่างเท้าเบาที่สุดเข้าไปใกล้จุดเกิดเสียง เพราะเธอได้ยินเสียงร้องโอดโอยเหมือนมีคนเจ็บจึงอยากไปดูให้สบายใจสักนิด สัญญา

กับตัวเองในใจว่าถ้าเจอคนบาดเจ็บหรือความช่วยเหลือจะเรียกกรด
พยาบาลให้ แต่ถ้าเป็นคนมีเรื่องกัน เธอจะทำตัวให้เจ็บที่สุด

ไม่ได้ใจร้ายอะไร...แต่ขอปลอดภัยไว้ก่อน

เธอไม่ได้เป็นคนดี ไม่ได้เป็นวีรสตรีที่จะยอมเสี่ยงชีวิตน้อยๆ ของ
ตัวเองเข้าไปช่วยเหลือคนแปลกหน้า

ยิ่งเข้าไปใกล้ขอความช่วยเหลือเท่าไร เสียงที่ได้ยินก็เริ่มชัดขึ้นตาม
ลำดับ เสียงที่ลอยมาไม่ใช่เสียงการทะเลาะวิวาทต่อยตีกัน ทำให้เอริน
ใจชื้นขึ้นมา อย่างน้อยเธอก็ไม่ได้พาตัวเองเข้าไปกลางดงสحابา
ที่ไหน แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าเธอจะต้องเสนอหน้าพรวดพราดเข้าไปให้
พวกเขาตกใจ

ร่างบางย่องมาหยุดอยู่มุมซอຍ ใช้กำแพงบังตัวเอง โผล่แต่
ใบหน้าเรียวเล็กออกไปสังเกตการณ์

ภายในซอຍนั้นค่อนข้างมืดทำให้เธอเห็นใบหน้าของแต่ละคน
ไม่ชัดเจน ทว่ารูปการณ์ตรงหน้าก็ทำให้หญิงสาวสุดท้ายใจเข้าลึก
พยายามทำตัวให้กลืนไปกับอากาศรอบด้านมากที่สุด

ให้ได้ยินเสียงคนต่อสู้กันยังน่าดีใจกว่านี้!

กลุ่มชายสามคนยืนเบื่องหน้าชายร่างเล็กที่นอนส่งเสียงคราง
อยู่บนพื้น ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำหนึ่งคนยืนนิ่ง เธอไม่เห็นว่หน้าตา
หรือแวตาของเขาเป็นอย่างไรเพราะเขายืนอยู่ในความมืด แต่จาก
ออร่าที่แผ่ออกมา ทำให้บนบอบของชายชุดดำอีกสองคน และท่าทาง
ลนลานร้องขอชีวิตด้วยเสียงแหบเครือของชายที่อยู่บนพื้น ก็พอทำให้
เดาได้ว่าคนคนนั้นคงไม่พ้นเป็นเจ้านาย

ชายชุดดำสองคนยืนห่างจากคนเป็นนายมาเล็กน้อยอยู่ตรงที่
ไฟตกพอดี ทำให้เธอเห็นว่าทั้งคู่ถือปืนเล็งไปยังชายบนพื้นที่ตอนนี้
เปลี่ยนมาเป็นคุกเข่า สองมือยกขึ้นไหว้ท่วมหัวขอชีวิต ใบหน้าของ
คนที่คุกเข่าอยู่ฟกช้ำ มีรอยเลือดที่มุมปาก และจากท่าทางที่ไม่ปกติ

มือกุมท้อง หน้าตาซีดเซียว ก็ไม่รู้ว่าภายในบอบช้ำขนาดไหน

ไอรีนก็ครिमฝีปากอย่างใช้ความคิดกับสถานการณ์ตรงหน้า

อ่า...

ถึงเธอจะอยากมีน้ำใจพาคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาล แต่สถานการณ์ช่างไม่เอื้ออำนวย นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่ดีต่อสวัสดิภาพความปลอดภัยแม้แต่น้อย

ไม่ดี...รีบไปให้พ้นจากที่นี่ก่อนงานเข้าดีที่สุด!

ขอโทษนะพี่ชาย...แล้วไอรีนคนนี้จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แน่นอน

หญิงสาวขอโทษขอโพยชายหนุ่มโคร่ำใจ เตรียมจะหมุนตัวกลับ ทว่าความคิดกับการกระทำเข้าไปเสียวินาที

ไม่ทันให้ใครได้เตรียมตัวเตรียมใจ ทันทีที่ชายหนุ่มซุดสูทพยับหน้าหน่อยๆ มัจจุราชสีดาก็ลั่นขึ้น กระสุนวิ่งตรงเข้าใส่ชายร่างเล็ก ส่งผลให้เขาฟุบลงทันที เลือดซึมออกมาเป็นวงกว้าง กลิ่นคาวเลือดโชยอ่อนๆ มาตามลม

เฮือก...

ไอรีนที่กำลังจะชักเท้ากลับไปยังทางเดิมแล้วสะกดจิตตัวเองทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเหตุการณ์เบื้องหน้าสะดุ้งเฮือก สองตาก็เบิกกว้าง รีบยกมือตะครุบปากตัวเองกลั้นเสียงร้องเอาไว้ เหงื่อเย็นๆ ซึมตามกรอบหน้า

ภาพที่เกิดตรงหน้าทำเอาแข่งขาเธอหมดแรง

“นั่นใคร!”

หายนะ!

ไอรีนไม่คิดแนะนำตัวเองในสถานการณ์เช่นนี้ ทันทีที่เสียงตะโกนถามดังขึ้น หัวใจเธอก็หล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม และยังเมื่อแผลสบตาเข้ากับตาคมกริบที่ตัวดมอง แม้จะเป็นเพียงชั่วครู่ แต่ก็ทำเอา

ชนท้ายทอยลุกพื้บพื้บ กริ่งเดือนภักย์ในสมองดั่งวืงๆ

ยังไม่ทันจะได้รู้ตัวว่าทำอะไรพลาดไป สมองก็สั่งให้หันหลัง
ลับขาวิ่งออกไปจากตรงนี้อย่างเร็วฉิว

“ไปตามจับมา!”

เสียงเข็มส่อแววอันตรายที่ดังไล่หลังมาทำให้ร่างบางเพิ่มสปีด
ความเร็วมากขึ้น สิ้นสู่งสามนิ้วครึ่งถูกมือเรียวกะชากออกอย่างไม่ไยดี
ขาสองข้างสับอย่างรวดเร็วยาวกับนักกีฬาทีมชาติลงแข่งโอลิมปิก

วืงหนีหัวซุกหัวซุนเป็นอย่างไร เพิ่งเข้าใจเองแท้ก็วันนี้!

จุดเริ่มต้น

เปลือกตาบางปรีอขึ้นรับแสงยามเช้าของวันใหม่ หญิงสาว
ร่างบางจ้วเงียลุกขึ้นนั่งเมาซ์ตาพักหนึ่ง สองแขนยกบิดซ้ายขวากำจัด
ตัวซีเกียจออกไป ตาเรียวมองนาฬิกาที่หัวเตียง

เจ็ดโมงเช้า...

เห็นเวลาแล้วร่างบางก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ นึกอยากทิ้งตัวลง
ไปเกลือกกิ้งกักที่นอนนุ่มๆ อีกครั้ง นี่ไม่ใช่เวลาที่นปกติของเธอ และ
ถ้าไม่ติดว่าวันนี้มีหลายสิ่งให้ต้องไปจัดการ ไม่มีทางเสียหรือทักที่จะ
ชุดเธอออกจากที่นอนตอนเจ็ดโมงเช้าวันเสาร์ได้

เจอกันบ่อยๆ ไนน์!

ทว่าสิ่งที่คิดก็คือสิ่งที่คิด เพราะความเป็นจริงคือร่างบางรีบ
กระโดดลุกจากที่นอน เดินตรงดิ่งไปยังตู้เสื้อผ้า คคว้าเดรสสีชาวลาย
ดอกเดซี่และสูทสีครีมที่เข้าชุดกันออกมาวางเหมะไว้บนเตียง ก่อนจะ
เดินเข้าห้องน้ำไปจัดการธุระส่วนตัว

ไม่นานหญิงสาวในชุดคลุมอาบน้ำมีหยดน้ำเกาะพรราวที่ใบหน้า
ก็เดินออกมาหน้าตาแจ่มใส หยิบชุดที่วางเตรียมไว้แล้วหายเข้าไป
อีกครั้งในห้องแต่งตัว ก่อนจะเดินออกมาหยุดอยู่หน้ากระจกบานยาว

ภาพในกระจกเผยให้เห็นหญิงสาวในเดรสสีชาวลายดอกเดซี่เล็กๆ

กระจายเป็นลายบนชุดขับให้เจ้าของร่างดูอ่อนหวาน สุธสีครีมที่สวมทับลงมาเป็นชั้นตอนสุดท้ายเพิ่มความสวยงามทางการดูน่าเชื่อถือ

ไอรีนหมุนซ้ายหมุนขวาเช็คความเรียบร้อยเป็นรอบสุดท้าย รอยยิ้มมีอาชีพแต่งแต้มเรียวยปากจ๋าว่าวในมุมมองศาที่ที่จะทำให้เจ้าของใบหน้าดูดีที่สุดในก่อนจะพยักหน้าบ่อยๆ อย่างพอใจ

ร่างบางเดินไปยังตู้รองเท้า คิวส์สั้นสูงสามนิ้วครึ่งมาใส่ก่อนเดินออกจากห้องไป เป็นอันว่าพร้อมสำหรับการไปทำงาน

การจราจรที่คับคั่งไม่ใช่ปัญหา เพราะการทำงานในจุดที่มี
รถไฟฟ้าเข้าถึงช่วยตัดปัญหาหน้าเบื่อนายให้หมดไป หากวันไหนเปิดแอปพลิเคชันดูการจราจรแล้วรถไม่ติด เธอก็จะขับรถไป แต่หากวันไหนเปิดมาแล้วเส้นทางแดงเกือบ แม้จะเลือกทางด่วนก็มีโอกาสจะได้เหยียบเบรกแทนคันเร่ง วันนั้นก็โบกมือลารถส่วนตัวไปได้เลย
แดงเกือบ...

ไอรีนถอนหายใจฉุนๆ มองหน้าจอที่ขึ้นเส้นทางเป็นสีแดงเข้มไม่ว่าจะเลื่อนนิ้วหาเส้นทางเลียงไปทางไหน ก็มีแต่แดง แดง แดง
วันเสาร์ก็ยังติดเธอ
ไปรถไฟฟ้าก็แล้วกัน

แม้ว่าคอนโดที่พักอาศัยจะไม่ได้ใกล้สถานีรถไฟฟ้าขนาดเดินสามก้าวถึง แต่ก็ไม่ได้ไกลมากขนาดเดินไม่ได้ หากเป็นช่วงเช้าไอรีนจะเลือกใช้บริการพืวินยี่สิบบาทแทนการเดินทางให้เห้งฮือซิมรักแรวเปี้ยก แต่หากเป็นช่วงเย็นละก็...เธอเดินซิลซิล รับลมเย็นๆ จากสถานีบีทีเอส กลับมาคอนโดได้สบาย

“ไปบีทีเอสคะ”

เอ่ยบอกปลายทางเสียงใสเมื่อโบกมือเรียกพืวินเสื้อส้มให้มาจอดรับ ใช้เวลาไม่นานพืวินก็วิ่งชอกแซกพาเธอมายังจุดหมาย

ขึ้นมาบนซานชาลาได้เธอก็ก้มลงมองนาฬิกาข้อมือ
แปดโมงครึ่ง

รอยยิ้มแต่มีริมฝีปากบางอย่างพอใจ เธอจะใช้เวลาเดินทางอีก
สามสิบนาทีเพื่อเข้าบริษัท หลังจากนั้นจะมีเวลาให้พอหาอะไรรองท้อง
อีกสักสิบยี่สิบนาที ก่อนจะเริ่มไปบริพครั้งสุดท้ายให้เหล่าผู้บริหาร เพื่อ
ที่จะได้ให้ข้อมูลและตอบคำถามสื่อสำหรับการเปิดตัวสินค้าใหม่ใน
วันนี้ไปในทิศทางเดียวกัน

ทว่ารอยยิ้มที่มีซักเริ่มจะฝืดเฟื่อนเมื่อผ่านไปห้านาที ขบวนรถก็
ยังไม่วิ่งมาสักที ไม่รอให้เกิดข้อสงสัยนานนัก เสียงประกาศตามสาย
ก็ดังมาให้รอยยิ้มเปลี่ยนเป็นแยกเขี้ยว

“รถไฟฟ้าขัดข้องที่สถานี...กำลังทำการแก้ไข ขบวนรถจะล่าช้า
สิบห้านาที ผู้โดยสารโปรดเผื่อเวลาการเดินทาง ขอภัยในความไม่
สะดวก”

ช่างสมกับคำกล่าว...กรุงเทพฯ ชีวิตดี ๆ ที่ลงตัว
ดีจริง!

เอ๊ยย...

...ดีจริงเลย!

โชคดีที่แม่จะเข้าไปสิบห้านาทีก็ไม่ทำให้ล่าช้าแต่อย่างใด
เพียงแค่มิได้ชดก้าแพกับกินม้อเข้าเท่านั้น

แต่นั้นไม่ใช่ปัญหา...

“คุณภาสไปไหน” ตาเรียวเฉียวมองเลขฯ เจ้าของชื่อ เสียงที่
ถามห้วนสั้นอย่างที่คุณได้ยินรู้ว่าอารมณ์คนถามไม่ได้ดีเหมือนหน้าตา
ไอรินมองท่าทางอ้าอึ้งของอีกฝ่ายกับอาการเสียงไม่สบตาก็นึก
รู้ว่ามึบบางอย่างผิดปกติ มือเรียวเสยผมสีเงินขึ้น ถอนหายใจอย่าง
เหนื่อยอ่อน ไม่รู้จะทำอย่างไร

คุณภาส หรือภาสกร ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของคุณหญิง เกศริน ภรรยาของคุณวสุ ผู้บริหารสูงสุดของ KR Group กลุ่มธุรกิจสิน-
ค้าชั้นนำที่ครอบครองส่วนแบ่งอันดับหนึ่งของตลาด และอันดับหนึ่ง
ในดวงใจของใครหลายๆ คน

เชื่อเถอะว่าบนโต๊ะเครื่องแป้งของสาว ๆ อย่างน้อยต้องมีสินค้า
ของ KR Group ลักชิ้น

ภาสกรเป็นผู้บริหารที่ไม่ถือตัวและดูเฟรนด์ลีเข้าถึงง่าย เธอไม่มี
ปัญหากับรอยยิ้มหวานเสน่ห์ที่เขาโปรยแจก เพราะมันไม่ได้ถูกแจกให้
เธอคนเดียว แต่เป็นสาว ๆ ทั้งบริษัท เธอไม่มีปัญหากับการควงสาว
สวยมากหน้าหลายตาและการมาทำงานผลุบๆ โผล่ๆ ของเขา

เธอจะไม่มีปัญหาเลยถ้ามันไม่ใช่วันนี้!

วันที่เป็นวันเปิดตัวแบรนด์สินค้าสำหรับผู้ชายที่มีเขาเป็น
ผู้บริหารหลักและแบรนด์แอมบาสซาเดอร์!

ความจริงแล้วไอรินไม่ใช่พรีอาร์ที่ดูแลรับผิดชอบแบรนด์นี้ ทว่า
คุณหญิงเกศรินกลับเจาะจงส่งมอบโปรเจกต์งานเปิดตัวมาให้ช่วยดู
ในฐานะพรีอาร์ที่มือหนึ่งของบริษัท และเธอจะไม่ยอมให้ใครมาทำให้
ชื่อเสียงที่สะสมมานานพินาศแน่นอน

“เข้ามาแล้วแต่ไม่รู้ไปไหน หรือยังไม่เข้า?”

ไอรินเปลี่ยนคำถามใหม่เมื่อดูจะไม่ได้คำตอบอะไรจากคำถาม
ก่อนหน้านี้ รอยยิ้มแหยๆ กับท่าทางส่ายหัวที่ตอบกลับมาของเลขาฯ
ทำให้หญิงสาวอยากจะฟันลมหายใจพรีตออย่างหมดความอดทน

มันใช้เวลาในการเล่นไปคำตอนนี้ไหม

“ยังไม่เข้า?”

“ยังไม่ได้ออกไปตั้งแต่เมื่อคืนคะ”

มือเรียวยกขึ้นมายีหัวตัวเองอย่างไม่ห่วงภาพลักษณ์ ก่อนจะรีบ
จัดทรงเมื่อนึกได้ว่ายังมีตาอีกหลายคู่จ้องมอง

ไฉ่บ้านี่...

ตาเรียวเฉี่ยววัดมองขึ้นไปยังด้านบนของอาคาร ริมฝีปาก
พิมพ์่าแข่งซักหักกระดูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเจ้านาย ฐันสัยและ
กิตติศัพท์แคชาโนวาทัวพ่อของอีกฝ่ายดี การอยู่ยาวบนห้องทำงาน
ตั้งแต่เมื่อคืนของภาสกรคงเป็นการทำงานที่หนักหน่วงนำดูเฉี่ยวละ

ก็ถือว่ายังดี ดีกว่าไม่รู้จะไปตามตัวที่ไหน

หลังจากแข่งซักอีกฝ่ายจนพอใจ สองมือก็โยนเอกสารที่ถืออยู่
ให้ผู้ช่วยข้างตัว ฝ่ายฝั่งงานส่วนที่ต้องเตรียมก่อนเริ่มเปิดตัวเรียบร้อย
ก็ตัวดสายตามองเลขฯ ของชายหนุ่มที่ยืนหน้าเจ็อนส่งยิ้มแหยมาให้
“นำไปเดี๋ยวนีเลย!”

เจ้านายก็เจ้านายเถอะ...ถ้ามีงานที่ต้องรับผิดชอบ เธอก็ต้องไป
ลากมารับผิดชอบให้ได้ ไม่ว่าชายหนุ่มจะกำลังกักใครอยู่ก็ตาม!

โชคดีที่ไม่ได้เป็นอย่างที่คิดไว้ เพราะเมื่อข้อมือเรียวกระซอก
ประตูห้องเปิดออกหลังจากเคาะห้องสองสามครั้งพอเป็นพิธี เธอก็พบ
ตัวคนที่ต้องการยื่นกระดิกขาจิบกาแฟซิลซิล ตาทอดมองผ่านกระจก
ใสออกไปด้านนอก ต้มด่ำกับวิวยามเช้า ก่อนที่จะค่อยๆ หันมาเอ่ย
ทักทายผู้บุกรุก

“อรุณสวัสดิ์”

ไอรีนถลึงตาใส่ตาพราระยับแกมขบขันที่มองมา กัดฟันบอก
ให้รีบตามลงไปข้างล่างโดยเร็ว ทั้งๆ ที่อยากจะตรงเข้าไปปิดหูอีกฝ่าย
สักทีสองที

มันใช้เวลามาเอ้อระเหยไหม!

เป็นที่แน่นอนว่าไฉ่บ้านี่ตั้งใจกวณโทสะเธอตั้งแต่เช้าเลยที่เดียว

กว่าจะจบงานเปิดตัวสินค้าก็เรียกได้ว่าพลังงานของหญิง
สาวถูกสูบออกไปแทบจะหมดร่าง แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น ริมฝีปากบาง

ก็ยังคงยิ้มแยม์พูดคุย หยอดคำหวานเล็กน้อยพร้อมส่งมอบของที่ระลึก และเซตทดลองใช้ให้เหล่าสื่อมวลชนติดไม้ติดมือก่อนออกจากงาน

ทันทีที่แขกคนสุดท้ายเดินลับสายตาไป ร่างบางก็นั่งแปะลงกับพื้นอย่างหมดแรง

“ไม่เคยทำให้ผิดหวังเลยนะ”

น้ำเสียงอบอุ่นเจือแววเอ็นดูดังขึ้นเรียกให้คนที่นั่งอยู่หันมองทันทีที่เห็นว่าเป็นใคร ร่างบางก็รีบกลิ้งจอกลุกขึ้นมายิ้มหวาน รับคำชมอย่างหน้าชื่นตาบาน เรียกแววตาเอ็นดูจากหญิงสูงวัย และแววตาหมั่นไส้จากชายหนุ่มที่ยืนไม่ห่างกันนัก

“ก็งั้นๆ แหละ”

เสียงท่อมมาพร้อมกับอาการเบะปากจากชายหนุ่มหน้าใส แบรนต์ แอมบาสซาเดอร์ของสินค้าที่เพิ่งเสร็จสิ้นการเปิดตัวไปเมื่อครู่ ทำให้คนเป็นแม่สายหน้าอย่างระอา

“คงจะดีกว่านี้ถ้าไม่มีเรื่องน่าตื่นเต้นตั้งแต่งานยังไม่เริ่ม”

ไอรีนไม่ถือสาท่าทางยียวนของชายหนุ่มตรงหน้า เสียงใสพร้อมใบหน้าเซตๆ ตอบกลับอย่างจิกกัดเล็กน้อย เรียกให้ชายหนุ่มถลึงตาเขียวบ๊วดใจ ว่าร้ายจะตรงเข้ามาขย้าคอเธอ

ไซสิ... เพราะคุณหญิงเกศรินไม่รู้วีรกรรมของลูกชายเมื่อเช้าสักนิด

“พอๆ ทะเลาะอะไรกันเป็นเด็กไปเรื่อย” หญิงสูงวัยปรายตามองลูกชายอย่างปรามๆ ก่อนจะหันมาสายหน้าอย่างอ่อนใจกับหญิงสาวที่เธอเอ็นดูเหมือนลูกสาว

ไอรีนเป็นลูกของเพื่อนรักที่เสียชีวิตไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อหลายปีก่อน ยามนั้นเด็กสาวเหลือตัวคนเดียวแถมยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย เธอจึงได้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ รับมาอยู่ด้วยกันที่บ้านเอ็นดูประหนึ่งลูกสาวอีกหนึ่งคน การมีเด็กสาวมาอยู่ด้วยกันทำให้บ้านมี

สี่สี่ขึ้นขึ้นเยอะ

ไม่ใช่อะไร... ลูกชายเธอดูท่าจะไม่กินเส้นกับลูกสาวคนใหม่สักเท่าไร เจอหน้ากันที่ไรเป็นต้องมีเรื่องให้ปะทะกันอยู่เรื่อย แรกๆ ไอรีนก็ยอมให้ภาสกรอยู่หอรอก แต่พอโดนข่มมากๆ เข้า หญิงสาวก็กางกรงเล็บตัววัดชวนลูกชายเธอเข้าให้ พ่อตัวดีถึงได้สำนึก ยอมทำตัวดีเป็นพี่ชายที่คอยดูแลน้องสาว แต่ก็ใช้ว่าจะดีได้นานนัก สองพี่น้องขยันหาเรื่องกันจนกลายเป็นเรื่อง que ทุกคนเริ่มจะชินชา

กระทั่งหลังจากเรียนจบ ไอรีนขอแยกออกไปอยู่ข้างนอกด้วยความเกรงใจ หญิงสาวขอไปอยู่คอนโดของตัวเอง ซึ่งเธอก็ไม่ว่าอะไร เพียงแต่ขอให้มาช่วยงานที่บริษัทในตำแหน่งที่เจ้าตัวจะได้ใช้ความรู้ที่เรียนมา และไอรีนก็ไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะเธอเป็นคนมีไหวพริบตั้งใจทำงานจนกลายเป็นมือหนึ่งของบริษัท

“วันนี้กลับไปทานข้าวที่บ้านนะ ฉลองให้พี่เขาหน่อย” คุณหญิงเกศรินเอ่ยชวนแกมบังคับ ถึงแม่ไอรีนจะทำงานที่บริษัท แต่ก็ใช้ว่าจะได้เจอตัวบ่อย ยิ่งพักหลังๆ มานี้เจ้าตัวไม่ค่อยได้ไปหาที่บ้านทำให้เธอชักเหงา พ่อลูกชายตัวดีก็คงเหงาอยู่หอรอก วันนั้นถึงได้แผลงฤทธิ์ใส่แต่เช้า

เหอะ...อย่าคิดว่าเธอไม่รู้!

“ค่า”

ไอรีนตอบรับหญิงสูงวัยเสียงใส เดินเข้าไปกอดแขนอย่างออດอ่อน ไม่นึกกลัวว่าจะเป็นเป้าสายตาของใคร คนที่นั่นต่างรู้ดีทั้งนั้นว่าเธอมีความสัมพันธ์เช่นไรกับผู้บริหาร KR Group แต่ในเมื่อเธอไม่เคยวางก้าม แถมความสามารถก็เป็นของจริง จึงไม่ค่อยมีปัญหาด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานเท่าไร

“มากินข้าวฟรีละสิ”

เสียงบ่นพึมพำที่ลอยมาอย่างตั้งใจให้ได้ยินทำให้หญิงสาวผม

สี่เงินเล็กคิ้วมอง เสียงสองที่เจ้าตัวใช้กับหญิงสูงวัยถูกเปลี่ยนกลับไป
เป็นน้ำเสียงปกติที่ติดจะหาเรื่องเล็กน้อย

“ก็ใช่ะสิ รู้แล้วยังจะถาม”

วันเวลาของไอรินผ่านไปอย่างที่เราเรียกว่าวนลูปเดิมก็ไม่
ผิดนัก

เปล่า...ไม่ใช่การวิ่งหน้าตั้งเข้างานเก้าโมงเช้าเพื่อตอกบัตร แล้ว
ฝ่าฝูงชนกลับบ้านยามหกโมงเย็น

ทว่าเป็นการที่มีเรื่องวิ่งเข้ามา หัวหมุนแก้ปัญหาคบเรื่องหนึ่ง
ไป เรื่องใหม่ก็เข้ามา วนลูปแบบนี้มาเกือบจะหนึ่งเดือนได้แล้ว

เรื่องผมสี่เงินพันกันยุ่งเหยิงเพราะเจ้าของยกมือเสียไปมาอย่าง
หงุดหงิดกับปัญหาใหม่ที่เข้ามาในวันนี้

พ่อยอดชายนายภาสกรพาคุณคงไปเลือกซื้อของ มันจะไม่เกิด
เรื่องเลยถ้าแม่คุณคงนั้นจะไม่ได้ไปเลือกสกินแคร์ในเครืออื่น แกรม
แบรนต์นั้นยังเป็นแบรนต์คู่แข่งที่ต่อสู้แย่งชิงส่วนแบ่งการตลาดกับ KR
Group อย่างดุเดือด

มันจะไม่เป็นเรื่องเลยถ้าแม่ฉันไม่ได้กำลังควงแขนอยู่กับภาสกร
มันจะไม่เป็นเรื่องเลยถ้าไม่มีนักข่าวตาไวไปเก็บภาพไว้ได้ แล้ว
เอามาเล่นข่าวแซวกันสนุกสนานแบบนี้

นี่ถึงต้นเหตุแล้วไอรินก็รำร่าอยากจะวิ่งไปชดพี่ชายตัวดีสักที
สองที่ เห็นเธองานน้อยหรืออย่างไรถึงได้ขยันสร้างเรื่องได้ตลอด ถ้าไม่
คิดว่าเรื่องนี้กระทบมาถึงแบรนต์ที่เธอดูแลแล้วละก็ ไม่มีทางชะงะหรือ
ที่จะมานั่งเซ็ดล้างให้แบบนี้

หรือว่าจะลองไปทำพีอาร์บริษัทอื่นเปลี่ยนบรรยากาศดู?

“ไม่คิดแล้ว!”

ไอรินปิดฝาไม้ตึกฉบับ ตั้งใจพักเรื่องนี้ไว้ก่อน คิดไปคิดมาว่า

หากปล่อยให้เรื่องเงียบไปเองท่าจะดีกว่าออกไปแก้ข่าวให้คนยิ่งฟังกัน
ไปใหญ่ หลักฐานคาบรูปขนาดนั้น ปฏิเสธไม่ได้อยู่แล้วว่าไม่ได้ซื้อ แต่
ถึงซื้อก็ไม่แปลกอะไร เพราะผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่พีริเซนเตอร์ของแบรนต์
KR Group ที่ต้องเตรียมมีแค่บทพูดดีๆ ให้ภาสกรยามที่มีสื่อถามเท่านั้น

หากเธอหาประโยชน์ตอบกลับดีๆ ได้ นอกจากจะเปลี่ยนกระแส
แล้ว ยังทำให้คนพูดถึงเพิ่มขึ้นได้อีกด้วย เรียกว่ายิงปืนนัดเดียวได้นก
สองตัว!

ทางแก้ที่วาบเข้ามาทำให้สีหน้าคนคิดไม่ตกเริ่มดีขึ้น ถึงขั้น
ฮัมเพลงออกจากบริษัทไปท่ามกลางสีหน้าพิกลของเพื่อนร่วมงาน
ทว่าเจ้าตัวไม่สนใจนัก เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรก และเธอเดาว่าคนอื่นน่า
จะชินแล้ว

ไอรินอารมณ์ดีมากพอที่แม้จะเริ่มมีดแล้ว เธอก็ยังเดินซิลซิล
จากปีที่เอสกลับไปยังคอนโด

ตึก ตึก ตึก

เสียงรอกเท้าดังสะท้อนตรอกซอยแคบๆ ตามจังหวะการก้าวเดิน
ที่ไม่รีบมากนัก เนื่องจากเป็นเส้นทางที่ใช้เป็นประจำ เจ้าของร่างเพรียว
บางบนสันสูงสามนิ้วครึ่งจึงเดินทอดน่องอย่างสบายใจ ผมยวเป็น
ลอนคลื่นกัดสีซิลเวอร์ปล่อยสยายปลิวไปตามแรงลมอย่างที่เจ้าตัว
ไม่สนใจจะรวบรวมเก็บ

ดวงตาเรียวเฉียวราวกับตาแมวฉายแววเกียจคร้านยามก้มลง
มองหน้าจอโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ในมือ แถบเตือนข้อความจากหัวหน้า
แผนกที่แจ้งเตือนบอกให้รู้ว่ากำลังจะมีงานเข้าอีกครั้ง ทำให้เธอถอยตามอง
บนอย่างเซ็งๆ มือบางหย่อนโทรศัพท์ลงกระเป๋าย่างไม่ใส่ใจจะ
กดเข้าไปดู

ว่างทั้งวันไม่สั่งงาน พอกลับบ้านบอกงานเร่ง...

รอพรุ่งนี้ก็แล้วกัน!

งานของเธอเรียกได้ว่าเป็นด่านหน้าของบริษัท ที่นอกจากต้องสื่อสารภาพลักษณ์ด้านบวกให้คนภายนอกรับรู้แล้ว ยังจำเป็นต้องมีความสามารถในการรับมือกับเรื่องยุ่งยากและแก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี เพื่อไม่ให้กระทบกับชื่อเสียงที่สะสมมาอย่างยากลำบากของบริษัท หรือให้กระทบกับภาพลักษณ์น้อยที่สุด ซึ่งตามจริงแล้วมันคงไม่ยุ่งยากเท่าไรหากไม่ใช่งานที่พัวพันกับคน...

น่าเสียดายที่ฉันใช่...

...และคงไม่ต้องให้บอกว่าคุณมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่รับมือได้ยากที่สุด

ในฐานะพี่อาร์ เธอต้องใส่หน้ากากยิ้มแย้มรับมือกับคนแต่ละประเภท ใช้เสียงสอง สาม สีตามแต่สถานการณ์จะพาไป หลังจบงานแต่ละวันจึงอยากจะทำทุกสิ่งอย่างกลับมาเป็นร่างเดิมของตัวเอง แม้ว่ามันจะยากเพราะบางงานไม่อนุญาตให้เธอซำแม่เพียงเสี้ยววินาที แต่บางงานก็จำเป็นต้องรอช่วงจังหวะดีๆ จะรีบไม่ได้

และงานที่ไ้ตั้งขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์เมื่อครู่ดูจะเป็นอย่างหลัง

ไอรินปิดเปลือกตาแหงนหน้าขึ้นรับสายลมที่พัดมา ปล่อยสรมองให้ว่างเปล่า สองขายังคงเดินต่อไปเรื่อยๆ อย่างไม่กลัวว่าจะชนใครเข้า เพราะยามนี้ตรอกซอยที่เธอเดินอยู่ปราศจากผู้คน เธอใช้เส้นทางนี้เป็นทางลัดในการเดินกลับบ้านคนเดียวเป็นประจำ แทนที่จะเดินถนนสายหลักที่คนเยอะ และมลพิษเยอะกว่า

เสียงพูดคุยกันเบาๆ และเสียงร้องโอดโอยดังขึ้นในซอยข้างๆ ทำให้เปลือกตาที่ปิดอยู่เมื่อครู่เปิดฉับ สองขาที่กำลังจะก้าวต่อหยุดชะงัก สัญชาตญาณในการระวังภัยทำให้ดวงตาเรียวกวาดมองรอบตัวอย่างระแวดระวัง

รอบด้านเธอตอนนี้ไม่มีใคร แต่เสียงที่ได้ยินก็ดังไม่ใกล้ไม่ไกลจากตรงนี้ ดูท่าว่าจะออกมาจากด้านหน้าที่มีซอยแยกออกไปอย่าง

แน่นอน เพราะทางที่เธอเดินผ่านมานั้นร้างผู้คน

แม้สัญญาณเดือนภัยจะร้องเตือนในใจ ทว่าก็ไม่อาจห้ามความ
อยากรู้และสงสัยได้

ไอรินย่างเท้าเบาที่สุดเข้าไปใกล้จุดเกิดเสียง เพราะเธอได้ยิน
เสียงร้องโอดโอยเหมือนมีคนเจ็บจึงอยากไปดูให้สบายใจสักนิด
สัญญากับตัวเองในใจว่าถ้าเจอคนบาดเจ็บรอความช่วยเหลือจะเรียก
รถพยาบาลให้ แต่ถ้าเป็นคนมีเรื่องกัน เธอจะทำตัวให้เงียบที่สุด

ไม่ได้ใจร้ายอะไร...แต่ขอปลอดภัยไว้ก่อน

เธอไม่ได้เป็นคนดี ไม่ได้เป็นวีรสตรีที่จะยอมเสี่ยงชีวิตน้อยๆ ของ
ตัวเองเข้าไปช่วยเหลือคนแปลกหน้า

ยิ่งเข้าไปใกล้ชอยด้านหน้าเท่าไร เสียงที่ได้ยินก็เริ่มชัดขึ้นตาม
ลำดับ เสียงที่ลอยมาไม่ใช่เสียงการทะเลาะวิวาทต่อยตีกัน ทำให้ไอริน
ใจชื้นขึ้นมา อย่างน้อยเธอก็ไม่ได้พาตัวเองเข้าไปกลางดงสหบาทา
ที่ไหน แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าเธอจะต้องเสนอหน้าพรวดพราดเข้าไปให้
พวกเขาตกใจ

ร่างบางย่องมาหยุดอยู่มุมชอย ใช้กำแพงบังตัวเอง โผล่แต่
ใบหน้าเรียวเล็กออกไปสังเกตการณ์

ภายในชอยนั้นค่อนข้างมืดทำให้เธอเห็นใบหน้าของแต่ละคน
ไม่ชัดเจน ทว่ารูปการณ์ตรงหน้าก็ทำให้หญิงสาวสุดท้ายใจเข้าลึก
พยายามทำตัวให้กลืนไปกับอากาศรอบด้านมากที่สุด

ให้ได้ยินเสียงคนต่อสู้กันยังน่าดีใจกว่านี้!

กลุ่มชายสามคนยืนเบี่ยงหน้าชายร่างเล็กที่นอนส่งเสียงคราง
อยู่บนพื้น ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำหนึ่งคนยืนนิ่ง เธอไม่เห็นว่าเป็นหน้าตา
หรือสายตาของเขาเป็นอย่างไรเพราะเขายืนอยู่ในความมืด แต่จาก
ออร่าที่แผ่ออกมา ทำทีบนอบของชายชุดดำอีกสองคน และท่าทาง
ลนลานร้องขอชีวิตด้วยเสียงแหบเครือของชายที่อยู่บนพื้น ก็พอทำให้

เดาได้ว่าคนคนนี้น่าคงไม่พ้นเป็นเจ้านาย

ชายชุดดำสองคนยืนห่างจากคนเป็นนายมาเล็กน้อยอยู่ตรงที่ไฟตกพอดี ทำให้เธอเห็นว่าทั้งคู่ถือปืนเล็งไปยังชายบนพื้นที่ตอสนี้ เปลี่ยนมาเป็นคุกเข่า สองมือยกขึ้นไหว้ท่วมหัวจนขอชีวิต ใบหน้าของคนที่ถูกเข่าอยู่ฟกช้ำ มีรอยเลือดที่มุมปาก และจากท่าทางที่ไม่ปกติ มีอกุมท้อง หน้าตาซีดเซียว ก็ไม่รู้ว่าภายในบอบช้ำขนาดไหน

ไอรีนกัดริมฝีปากอย่างใช้ความคิดกับสถานการณ์ตรงหน้า

อ่า...

ถึงเธอจะอยากมีน้ำใจพาคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาล แต่สถานการณ์ช่างไม่เอื้ออำนวย นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่ดีต่อสวัสดิภาพความปลอดภัยแม้แต่น้อย

ไม่ดี...รีบไปให้พ้นจากที่นี่ก่อนงานเข้าดีที่สุด!

ขอโทษนะพี่ชาย...แล้วไอรีนคนนี้จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แน่นอน

หญิงสาวขอโทษขอโพยชายหนุ่มโซคร้ายในใจ เตรียมจะหมุนตัวกลับ ทว่าความคิดกับการกระทำซ้ำไปเสียวินาที

ไม่ทันให้ใครได้เตรียมตัวเตรียมใจ ทันทันที่ชายหนุ่มชุดสูทพยักหน้าน้อยๆ มัจจุราชสีดำก็ลั่นขึ้น กระสุนวิ่งตรงเข้าไปใส่ชายร่างเล็ก ส่งผลให้เขาฟุบลงทันที เลือดซึมออกมาเป็นวงกว้าง กลิ่นคาวเลือดโชยอ่อนๆ มาตามลม

เฮ้อก...

ไอรีนที่กำลังจะชักเท้ากลับไปยังทางเดิมแล้วสะกดจิตตัวเองทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเหตุการณ์เบื้องหน้าสะดุ้งเฮือก สองตาก็เบิกกว้าง รีบยกมือตะครุบปากตัวเองกลั้นเสียงร้องเอาไว้ เหงื่อเย็นๆ ซึมตามกรอบหน้า

ภาพที่เกิดตรงหน้าทำเอาแข่งขาเธอหมดแรง

“นั่นใคร!”

หายนะ!

ไอรีนไม่คิดแนะนำตัวเองในสถานการณ์เช่นนี้ ทันทีที่เสียงตะโกนถามดังขึ้น หัวใจเธอก็หล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม และยิ่งเมื่อเปลอสบตาเข้ากับตาคมกริบที่ตัวดมอง แม้จะเป็นเพียงชั่วครู่ แต่ก็ทำเอาขนท่ายทอยลุกพึบพับ กริ่งเตือนภัยในสมองดังว๊ิงๆ

ยังไม่ทันจะได้รู้ตัวว่าทำอะไรพลาดไป สมองก็สั่งให้หันหลังลับขาวิ่งออกไปจากตรงนี้อย่างเร็ววี้

“ไปตามจับมา!”

เสียงเข็มส่อแววอันตรายที่ดังไล่หลังมาทำให้ร่างบางเพิ่มสติและความเร็วมากขึ้น สันสูงสามนิ้วครึ่งถูกมือเรียวกะชากออกอย่างไม่ไยดี ขาสองข้างสับอย่างรวดเร็วยาวกับนักกีฬาทีมชาติลงแข่งโอลิมปิก

ว๊ิงนี้หัวซุกหัวซุนเป็นอย่างไร เพิ่งเข้าใจเองแท้ๆวันนี้!

แฉก ๆ ๆ

วิ่งมาได้ระยะหนึ่งหญิงสาวก็เริ่มหอบแฮก ความที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกายทำให้ความอึดมีไม่มาก เท่าที่วิ่งจนพอสลัดชายชุดดำหลุดมาได้นี้ก็แทบอยากจุกพลุฉลองแล้ว ไอรีนหยุดพักชั่วคราวตรงซอยว่างในซอกที่เป็นมุมอับสายตา มือบางกดชายซีโครง หายใจหอบถี่

ความเงิบที่ร้ายล้อมทำให้เธออุ่นใจว่าไม่มีใครตามมา แต่ก็อุ่นใจได้ไม่นานนักเพราะเสียงฝีเท้าหลายคู่ดังก้องทั่วตรอกซอยในความมืด และเสียงนั้นกำลังตรงมาทางที่เธอซ่อนตัวอยู่

จมุกไวอะไรขนาดนี้!

สาวร่างบางนี่ค่อนข้างอดเหล้าชายชุดดำในใจ ก่อนจะอาศัยความชำนาญเส้นทางวิ่งเข้าซอยนั้น ออกซอยนี้ พยายามลัดเลาะหาทางออกไปให้ถึงถนนใหญ่แทนที่จะเป็นคอนโดที่อยู่ลึกเข้าไปอีก

ไปถึงนั้นเธอจะปลอดภัย
เธอย้ำประโยคนั้นเพื่อเป็นแรงฮึดให้แก่ตัวเอง รองเท้าที่ถอดถือ
ไว้ในมือตอนแรกถูกโยนทิ้งไปไหนแล้วก็ไม่รู้ด้วยความเกะกะ สองเท้า
เปลือยเปล่าที่วิ่งมาก็เริ่มจะระบม เธอไม่มีเวลาสำรวจความบอบช้ำ
ของเท้าน้อยๆ จำต้องวิ่งต่อไปแม้จะอ่อนแรงมากก็ตาม

ทว่าไอรีนคงจะลืมไปว่า...ไม่ได้มีเธอคนเดียวที่ชำนาญเส้นทาง
“กรี๊ดดด!”

เสียงหวีดร้องดังขึ้นทันทีที่วิ่งเลี้ยวหักมุม ไอรีนรีบเบรกเอี้ยดก่อน
ที่เธอจะพุ่งเข้าไปใส่ด้ามปืนมันวิบ

“จับได้แล้ว”

2

เดินทางผิด ชีวิตเปลี่ยน

เรมิ่งตันมองหญิงสาวที่ยืนสงบเสงี่ยมอยู่ตรงหน้าเขาด้วย
แววตาสำรวจ ดวงตาเรียวเฉียวฉายแววตื่นตระหนกชั่วครู่ ก่อนจะ
เปลี่ยนเป็นฉงนสงสัย ใบหน้ารูปไข่แดงระเรื่อ มีเหงื่อซึมตามกรอบหน้า
การหายใจหอบแรงบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวคงเหนื่อยจากการวิ่งหนีก่อนหน้านี้
ไม่น้อยทีเดียว ผมสีเงินพันกันยุ่งเหยิง ทว่ากลับขับให้เธอดูราวกับภูต
ที่หลุดมาจากโลกแฟนตาซี

คนตรงหน้าดูน่ารักมีเสน่ห์ไม่น้อย

น่าเสียดายที่อายุสั้น!

เมื่อเห็นว่าการหายใจของหญิงสาวกลับมาเป็นปกติ เรมิ่งตันจึง
พยักหน้าสั่งให้คนของเขาเอ่ยมามอบอย่างเป็นมิตร

“ใครส่งเธอมา!”

ไอรีนหันมองหนึ่งในชายชุดดำที่ตามมาขึ้น น้ำเสียงห้วนจัดกับแวว
ตาแข็งกร้าวที่มองมาทำเอาเธอลอบกลืนน้ำลายเอือก ในขณะที่กำลัง
คิดหาคำตอบให้รอดไปจากสถานการณ์สุดเสี่ยงเช่นนี้ น้ำเสียงขี้เล่นก็
ดังมาจากชายชุดดำอีกหนึ่งคน

“เห็นอะไรบ้างหืม...สาวน้อย”

ใบหน้าหวานๆ ท่าทางยิ้มๆ ของชายหนุ่มคนนี้ได้ทำให้

บรรยากาศผ่อนคลายลงสักนิด เพราะแม่น้ำเสียงจะไม่ดูตันเหมือนคนแรก แต่แวตาเย็นๆ ที่มองมาอย่างคุกคามก็ทำให้เธอใจสั้น

ไอรีนยอมรับว่ากลัว

สถานการณ์แบบนี้ไม่ดีต่อใจแม้แต่น้อย แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องวางทำนอง ประสบการณ์ในสายอาชีพทำให้เธอถนัดในการเก็บสีหน้า ทั้งที่ในใจก่นด่าบรรพบุรุษไปร้อยแปด

คิดซะว่านี่เป็นหนึ่งในปัญหาฝาวิกฤตก็แล้วกัน

“เห็นอะไรหรือคะ” หญิงสาวตีหน้าชื่อถามกลับ กะพริบตาปริบๆ สบตาอย่างไม่รู้เรื่อง ทั้งๆ ที่เห็นเต็มตาว่ากลุ่มคนตรงหน้าเพิ่งยิงคนทั้งหมดๆ

ไม่น่าเลย... เธอไม่น่ามาเดินทอดน่องซิลซิลในตรอกซอยมืดๆ แบบนี้เลยให้ตาย

เป็นไงล่ะ... ซิลจนขนหัวลุก!

ชายชุดดำหน้าหวานเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย เปลี่ยนมาเป็นเดินวนรอบเธอแทน ต่างจากชายชุดดำอีกคนที่คิ้วเข้มขมวดเป็นปม ตาแข่งกร้าวจ้องมองอย่างจับผิด ไอรีนบังคับตัวเองให้สบตากลับด้วยท่าทางราวกับไม่เข้าใจว่าคนทั้งคู่กำลังพูดถึงเรื่องอะไร

นิ่งไว้ๆ อย่าไปกลัว...

“แล้ววิ่งหนีทำไม”

คราวนี้คำถามถูกส่งมาจากชายหนุ่มในชุดสูทสีดำ แม้จะเป็นสูทสีเดียวกันกับสองคนข้างๆ ทว่าตาเฉียบคมของพี่อาร์อย่างเธอก็บอกได้ว่ามันต่างออกไป แน่นอนว่าออร่าความมีอำนาจที่แผ่ออกมาจากชายหนุ่มคนนี้บอกให้เธอรู้ว่าเขาไม่ธรรมดา

เรミングสันสืบเท้าขยับเข้าใกล้หญิงสาวอีกเล็กน้อย นัยน์ตาที่ยามปกติมักจะฉายแววขี้เล่นหรือมองอย่างกอดตัน

ไอรีนใจเต้นตึกตักเมื่อลาสต์บอสออกโรง...

...เขาเป็นชายหนุ่มร่างสูงโปร่งสมส่วน ใบหน้าเนียนใสอย่าง
คนดูแลตัวเอง ผิวขาวสุขภาพดีอย่างที่ว่าเป็นนายแบบปกนิตยสาร
ได้สบายๆ

เดี๋ยวนะ...

คำว่านายแบบปกนิตยสารที่วาบขึ้นมาพร้อมกับคีย์เวิร์ดที่
ปลดล็อกให้ความจริงกระแทกเข้าใส่หน้าอย่างจัง

เรมิงตัน อคิราห์ สมิทธ์!

เธอก็คิดอยู่ว่าหน้าตาของชายหนุ่มตรงหน้าดูคุ้นๆ แต่ก็ได้แต่
บดบังไป ใครจะไปคิดว่าความคุ้นนั้นจะเป็นของจริง สิ่งที่เธอเห็นอยู่
ตอนนี้ราวกับพลิกโฉมหน้าของอีกฝ่ายชนิดกลับหน้ามือเป็นหลังเท้า!

เขาเป็นเซเลบชื่อดังลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่สื่อต่างให้ความสนใจ
เจ้าของเครือโรงแรมหรูและธุรกิจอีกหลากหลาย ด้วยความที่ชายหนุ่ม
ทำตัวโลว์โปรไฟล์ ทำให้ทุกครั้งที่เขาปรากฏตัวกลายเป็นแรวโอเท็ม
กวาดชิงพื้นที่สื่อไปมากมายจนเรื่องอื่นแทบจะตกกระป๋อง

หน้าตายิ้มแย้มสุขภาพ แววตาขี้เล่นยามปรากฏอยู่หน้าสื่อ บอก
ทีสิว่าไซคนเดียวกันกับที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอตอนนี้?

ความจริงที่รับรู้ไม่ได้ทำให้ไอรินอุ้มนใจแม้แต่น้อย เพราะนั่น
หมายความว่าเธอล่วงรู้ความลับของเขาเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งเรื่อง และ
นั่นไม่ใช่เรื่องดีสักนิด

ยามนี้แม้จะรู้จัก ก็ต้องทำเป็นไม่รู้จักรัก

“ว่ายังไง ถ้าไม่รู้ไม่เห็นแล้วจะวิ่งหนีทำไม”

เสียงทุ้มที่เอ่ยถามขึ้นอีกครั้งดังสติเธอกลับมา หญิงสาวเผยอ
ริมฝีปากแล้วเบะออกเล็กน้อย กลอกตาไปด้านข้างทำเนียนขมขมิบ
บ่นแบบตั้งใจให้ได้ยิน

“ตึกดีขนาดนี้มีคนวิ่งตามมาเป็นฝูง ไม่ให้วิ่งหนีได้ไงละ
บ้าบอ!”

ถึงคำว่าฝูงจะดูเกินจริงไปนิดสำหรับคนสามคน ทว่าจุดนี้ไม่มีใครสนใจลักษณะนามเรียกขานนั้น ถ้อยคำพึมพำเบาๆ ไม่ได้เบาเกินกว่าจะได้ยินในยามที่สรรพสิ่งรอบด้านเงียบกริบ

หัวคิวเรมิงตันกระตุก ในขณะที่เหล่าลูกน้องมองหน้ากันเก้อๆ ตาสองคู่สบกันก่อนหันมองเจ้านายอย่างขอความคิดเห็น

อาการชะงักไปของอีกฝ่ายทำให้ไอรินรู้ว่าเธอมาถูกทาง คนพวกนี้อาจจะไม่ได้โหดร้ายอย่างที่คิด หากเธอยื่นกระต่ายขาเดียวว่าไม่รู้ไม่เห็น เขาคงจะปล่อยเธอไป...มั้ง

หลังจากเรมิงตันหายอึ้งเพราะคำตอบที่ไม่คาดคิด ชายหนุ่มก็หรี่ตามองอย่างคาดคั้น รู้อยู่เต็มอกว่าหญิงสาวคงเห็นอะไรไม่มากนักน้อย เพราะแวตายามเฉลอสบกันนั้นบอได้เป็นอย่างดีว่าเจ้าตัวตระหนกแค่ไหน แต่ตอนนี้กลับมำทำหน้าซื่อตาใส

เขาก็อยากรู้กันว่าปากแข็งไปอีกนานไหม

“ไม่เห็นอะไรแน่นอน ให้โอกาสพูดความจริง” น้ำเสียงติดจะเกียดครันต่างจากการกระทำที่ดูดี

ลมหายใจไอรินสะดุดเมื่อมัจจุราชสีดำถูกยกขึ้นจ่อในระยะประชิด ฝ่ามือเป็ยกขึ้นไปด้วยเหงื่อที่ซึมออกมา หัวใจเต้นระรัวราวกับจะเด็นออกจากอก ถึงจะบอกตัวเองให้นิ่งไว้ อย่าไปกลัว แต่ในยามที่ความตายดิลิเวอริมาแบบไม่ทันตั้งตัว เธอก็รู้สึกหวิวๆ ในช่องท้องเหมือนกัน

คนพวกนี้ไม่ได้โหดร้ายอย่างที่คิดหรอก...

...แต่โหดร้ายกว่าที่คิด!

“ฉันทพูดความจริง” หญิงสาวเซ็ดหน้าขึ้นยืนยันคำเดิม ตาไม่ล่อกแล่กแม้จะมีป็นจ่อกกลางหน้าผากก็ตาม มันเป็นวินาทีวัดใจที่เธอต้องทำให้ทั้งตัวเองและอีกฝ่ายเชื่อแบบนั้น

เธอแค่เดินผ่านไป ไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น!

เรามองต้นกระตู่ที่ยิ้มมุมปากอย่างนึกชอบใจกับแววตาแวววาวที่มองมา หากเขาไม่ได้สบตาหญิงสาวต่อนั้นก็คงหลงเชื่อไปแล้ว ถึงจะนึกชอบใจ แต่ชายหนุ่มก็ยังไม่ยอมมดป็นลง ในขณะที่กำลังคิดว่า จะจัดการอย่างไรต่อไปดี เสียงใสที่ดังขึ้นก็สร้างความประหลาดใจให้อีกครั้ง

“ถ้าคิดจะเชื่อก็เชื่อ...แล้วปล่อยฉันไป ถ้าไม่เชื่อ ต่อให้พูดยังไง คุณก็อยากเก็บฉันอยู่ดี เอาเป็นว่าจะฆ่าก็รีบฆ่า”

ไอรีนเสียงวัดดวงอีกครั้ง ถามว่าเธออยากตายไหม
ไม่หรือก...

...เธอกำลังวางเดิมพันครั้งใหญ่อยู่ต่างหาก จากท่าทีที่เธอไม่กำจัดเธอทิ้งทันทีที่จับตัวได้ แถมยังอารมณ์สุนทรีย์พอที่จะมาเย็นคาคัดค้นเอาคำตอบ แววตาแข็งกร้าว แต่ไม่เหี้ยมโหด ทำให้รู้สึกว่าการจะพอมีทางรอดอยู่บ้าง

แต่ถ้ามันไม่เป็นอย่างที่คิด...

...อย่างมากก็แค่ตาย...กลัวอะไร

“มีอะไรจะสั่งเสียไหม”

เสียงทุ้มที่ถามกลับมาอย่างไม่หะรารกับน้ำเย็นสาดเข้าที่หน้าเสียง ‘กรีก’ ขึ้นนทของมัจจุราชสีดำดับแสงแห่งความหวังให้มีดสนิท

ไอรีนมองสบตาเธออมฟ้าคู้้นเป็นครั้งสุดท้ายก่อนค่อยๆ ปิดเปลือกตาลงอย่างยอมจำนน ริมฝีปากบางสีน้เล็กน้อยยามเอ่ยประโยค
“ไม่ ทำให้ไวกี้พอ”

สรรพเสียงรอบด้านราวกับถูกหยุดเวลาไว้ ไอรีนลั่นใจ
รอรับความเจ็บปวดที่จะเกิดขึ้น ความคิดโอดแล่นไปยังคนที่รักเธอ ราวกับลูกแก้วๆ อย่างคุณหญิงเกศริน พี่ชายอย่างภาสกรที่แม้จะทะเลาะกันบ่อยๆ แต่เธอรู้ว่าชายหนุ่มก็เอ็นดูเธอไม่น้อย แววตาอบอุ่น

ของคุณวสุ

ขอโทษนะคะที่จากไปโดยที่ไม่ได้ล่ำลา

ทว่ารออยู่นาน ความรู้สึกนั้นก็ยังไม่มาถึง ที่มากลับกลายเป็น
คำถามสั้นๆ จากเสียงที่เริ่มคุ้นเคย

“ทำไม”

เปลือกตาบางที่ปิดอยู่เปิดพืบ ดวงตาวาวโรจน์ถลิ่งจ้องมองตา
ที่มองถามมาอย่างสงสัย เป็นครั้งแรกที่เธอนึกอยากกระโจนเข้าไป
ตะกุกหน้าหล่อๆ นั้นโดยไม่สนใจว่าปิ่นในมือเขาจะลั่นเปรี๊ยะปรั้ง
หรือไม่

คนบ้า!

คนเขาอุตส่าห์ทำใจแล้วกรี๊ๆ จัดการให้มันจบๆ ไปได้ใหม่ ถ้าม
อยู่นั้นแหละ

จะฆ่าก็ฆ่าสิ ชักช้าอยู่นั้น

ดวงตาเรียวเฉียวมองสบดวงตาสีเทาอมฟ้าที่มองมาอย่างฉงน
ดูท่าว่าจะสงสัยมากจริงๆ ไอรินสูดหายใจพิศพาด ตอบเสียงหัวนกลับ
ไปอย่างไม่สบอารมณ์

“ฉันทัวเจ็บ!”

ตอบเสรีจก็ปิดตาฉับกลับไปที่ทำใจอย่างเดิม จึงไม่ทันเห็น
ประกายชำชันวาบขึ้นในดวงตาชายหนุ่มยามได้ยินคำตอบ เป็นอีกครั้ง
แล้วที่คำตอบของเธอสร้างความพอใจให้เขา

หญิงสาวพุดถูก เรมิ่งตันชักอยากจะเก็บเธอ

ไม่ได้หมายถึงฆ่าทิ้ง แต่เก็บเอาไว้ให้อยู่ในสายตา ทำทางกลับ
จนตัวสั้น แต่แววดาดี้อด้อย่างไม่ยอมแพ้ของหญิงสาวร่างบาง
ตรงหน้าทำให้เขานึกสนใจ

“พาตัวไป” ออกคำสั่งเสียงเข้ม

คำสั่งนี้ไม่ได้ทำให้อีกสองคนที่เหลือแปลกใจแม้แต่น้อย เพราะ

พวกเขาทั้งคู่ก็เสียชีวิตเช่นกันหากต้องลงมือเก็บเธอ น้อยครั้งที่จะได้เจอคนใจเด็ดแบบนี้

“อ้อ...และผมจะจำไว้ว่าคุณกลัวเจ็บ”

การรอดจากความตายแบบงงๆ ทำให้ไอรินถอนหายใจ
อย่างโล่งอกแม้จะไม่รู้ว่าเธอกำลังถูกพาตัวไปที่ไหนก็ตาม ทว่าความโล่งใจนั้นก็อยู่เพียงแค่ชั่วครู่เท่านั้น เธอไม่ได้โลกสวย แปลความหมายของการพาตัวไปว่าเป็นการปล่อย

ความคิดในแง่ร้ายเรียงคิวเข้ามาทำให้วุ่น ฉากหลังของ เรมิงตัน อคิราห์ สมิทธ์ ที่พลิกกลับด้านทำให้เธอคาดเดาไม่ได้ว่าชายหนุ่มต้องการอะไร แม้ตอนนี้เขาจะกลับมามีสีหน้ายิ้มแย้ม แววตาขี้เล่น เหมือนอย่างที่เคยเห็นผ่านตามสื่อ แต่วินาทีของความ เป็นความตายที่ผ่านมามาหาตๆ ก็เตือนตลอดเวลาว่าผู้ชายคนนี้ลั่นไกฆ่าคนได้ทั้งที่ยังยิ้มอยู่

คนคนนี้อันตราย!

ไอรินสัญญากับตัวเองในใจว่าหากเธอรอดจากสถานการณ์นี้ไปได้ เธอจะอยู่ห่างจากผู้ชายคนนี้ให้มากที่สุด

หญิงสาวปิดความคิดฟุ้งซ่านออกไป ยกมือตบหน้าตัวเองเบาๆ เรียกสติ

ช่างเถอะ...

...อย่างน้อยการที่ยังมีชีวิตอยู่ก็นับว่าเป็นเรื่องดี

ไม่มีการมัดมือไพล่หลังหรือคาดผ้าดำปิดตาเหยื่ออย่างที่จะเกิดขึ้นในซีรีส์สืบสวนที่เคยดู ไอรินจึงเห็นว่าสถานที่ที่เธอถูกพาตัวมาคือหนึ่งในเครือโรงแรมที่เรมิงตันเป็นเจ้าของ

แน่สิ...ถ้าจะพาเธอมาโรงแรมในเครือตัวเองแบบนี้ ถึงคาดผ้า

ปิดตาก็รู้อยู่ดีนั่นละ

รถสี่ล้อมันขับลาบจอดสนิทยังช่องจอดรถวีไอพี ชายชุดดำสองคนเดินมาเปิดประตูให้เรมิ่งตัน จากนั้นก็เดินมาค่อมด้านหลังอย่างกลัวเธอจะตุงตึก แล้วทั้งหมดก็ตรงเข้าไปยังลิฟต์เฉพาะที่ไม่ได้เปิดให้คนทั่วไปใช้

ติง...

สัญญาณลิฟต์ตั้งขึ้นเมื่อมาถึงชั้นที่เป็นจุดหมาย และเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ไอรีนก็เลิกคิ้วน้อยๆ อย่างนึกถึงความโอ้อ่าของห้องเพนต์เฮาส์ชั้นบนสุดของโรงแรมระดับห้าดาวนี่กินอาณาบริเวณทั้งชั้น และประตูลิฟต์ก็เปรียบเสมือนประตูห้องไปโดยปริยาย

ถ้าเธอไม่ได้อยู่ในสถานะอิหลักอิเหลือแบบนี้ ก็อยากจะทำขอเจ้าของห้องเดินชมรอบๆ อยู่หรอก

“นั่งสิ”

ไอรีนหย่อนก้นนั่งลงบนเก้าอี้อย่างว่าง่ายเมื่อได้ยินเสียงทุ่มออกคำสั่ง นั่งเสริจก็เก็บไม้เก็บมือเรียบร้อย ยึดหลังตรง ตามองสบตาชายหนุ่มที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม มีชายชุดดำอีกสองยืนแบ็กอับอยู่ด้านหลังเสริมความน่าเกรงขาม

ท่าทางการนั่งและความสำรวมประหนึ่งมาสัมผัสภาณงานของหญิงสาวทำให้เรมิ่งตันนึกขำ

“ชื่ออะไร” ชายหนุ่มถามขึ้นอย่างอยากรู้

“ไอรีนค่ะ”

“แสงสว่าง?”

“ค่ะ” ไอรีนเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ ไม่คิดว่าเขาจะรู้ความหมายของชื่อเธอ

เรมิ่งตันไม่สนใจท่าทางแปลกใจของหญิงสาว เขาแค่บอกตัวเองในใจว่าชื่อเธอเหมาะดี ก่อนจะถามคำถามต่อไป

“บ้านอยู่ไหน”

“ไม่มีบ้านค่ะ”

คราวนี้เป็นฝ่ายเขาที่แปลกใจ ชายหนุ่มเลิกคิ้วเป็นคำถามส่งไป
แววตาอ่อนลงอย่างไม่รู้ตัว

“อยู่คนเดียวค่ะ”

“...”

คำตอบที่ได้ยินทำให้เขานึกเช่นเขี้ยว และเมื่อเสียงอีกอักกลั่น
หัวเราะแหว่มาจากเบื้องหลัง เรมิ่งตันก็นึกอยากบีบคอหญิงสาวที่ตอบ
คำถามอย่างหน้าซื่อตาใสขึ้นมาตึงตึง เสียงที่ถามคำถามถัดไปจึงเข้ม
ขึ้นอย่างขมก้นอารมณ์

“อยู่กับใคร”

“คนเดียวค่ะ”

“ทำงานอะไร”

แม้ไอรินจะอยากถามคนตรงหน้าว่าถามคำถามพวกนี้ไปทำไม
แต่เมื่อคิดว่าเขาถามเพิ่มอีกนิด เธอก็มีชีวิตอยู่ยาวนานเพิ่มอีกหน่อย หญิง
สาวจึงยินดีตอบไปอย่างไม่คิดอะไรมาก

“พีอาร์ค่ะ”

อ้อ... เรมิ่งตันได้ยืนยันว่าหญิงสาวทำงานอะไรแล้วก็ร้องอ้อในใจ
ดูท่าว่าการนั่งของเธอจะถอดแบบมาโดยอัตโนมัติตามบุคลิกพีอาร์
ที่ต้องดูดี ยังไม่รวมถึงการตอบคำถามที่ตอบไปยิ้มไปของเจ้าหล่อนอีก
น่าสนใจ

“ทำมานานแค่ไหนแล้ว”

“ตั้งแต่เรียนจบค่ะ”

“ทำอะไรบ้าง”

“ก็ดูแลเรื่อง...”

ไอรินอธิบายขอบเขตงานและสิ่งๆที่เธอทำให้ชายหนุ่มฟัง นึก

แปลกใจที่อีกฝ่ายดูสนใจและตั้งใจฟังเป็นพิเศษ เห็นแบบนั้นหญิงสาวก็ยิ้มกว้าง สาธยายงานแบบละเอียดเป็นอย่างดี

ฟังแล้วก็ช่วยยิ้มๆ เรื่องที่จะเก็บเธอก่อนหน้านี้ไปด้วยจะดีมาก
สาธุ...

“ดี ผมตกลงรับคุณเข้าทำงาน”

“ขอบคุณค่ะ...” ประโยคขอบคุณที่ค่อยตามบรรยากาศดีขึ้น
ไม่นาน แต่เมื่อสติกลับมา ไอรีนก็ร้องเสียงหลง

“หา!”

งาน...งานอะไร

“ไม่ต้องตกใจ คุณมาทำพรีอาร์เหมือนเดิม แค่เปลี่ยนสินค้า
นิดหน่อยเท่านั้น”

เขาอธิบายอย่างใจดี ท่าทางของชายหนุ่มเปลี่ยนมาเป็นยิ้มแย้ม
ต่างจากก่อนหน้าอย่างสิ้นเชิง

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็น...ประเด็นคือเขาเข้าใจอะไรผิดไปหรือเปล่า
เธอไม่ได้มาสัมภาษณ์งาน!

“ไม่ต้องทำท่าดีใจขนาดนั้น”

“มะ..” ไม่ทันที่จะได้เอ่ยปากปฏิเสธว่าไม่ดีใจ และไม่ได้อยาก
จะร่วมงานกับเขา ประโยคต่อมาก็ทำเอารีบบุกปากฉับกลืนคำปฏิเสธ
ลงท้องไป

“ทำงานหรือทำศพ”

มุกปากไอรีนกระตุกขึ้นเพราะคำถามที่ได้ยิน

แล้วเธอเลือกอะไรได้ไหม

ถ้าจะถามแบบนี้อย่าถามเลยจะดีกว่า หญิงสาวเม้มปากแน่น
ในใจนับหนึ่งถึงสิบ ท่องไว้ว่าชีวิตน้อยๆ ของเธออยู่ในกำมือเขา
ใช่...ตอนนี้เธอยกให้ เรมิงตัน อคิราห์ สมิทธ์ คือเจ้าชีวิต!

“ทำงานค่ะ”

“ดี!” เรมิ่งตันยิ้มอย่างพอใจที่ภูตน้อยตรงหน้าเข้าใจอะไรได้ง่าย ทำตัวไหลไปตามสถานการณ์ได้ดี แม้ว่าหน้าเจ้าหล่อนจะซีดจนแทบจะกลืนไปกับสีผมแล้วก็ตาม

ตอนแรกก็แค่จะพามาตกลงใจให้แน่ใจว่าเธอจะไม่เอาเรื่องให้เห็นไปพูดต่อที่ไหน เสร็จแล้วก็จะปล่อยไป ไม่ได้ใจดีอะไร แต่เขามีวิธีที่จะทำให้เธอไม่กล้าพูดเรื่องที่เห็นต่ออย่างแน่นอน

ฟังที่เจ้าหล่อนเจ็ยแจ้วเรื่องงานตัวเองแล้วความคิดหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นมา ในเมื่อหญิงสาวรู้ในสิ่งที่ไม่ควรรู้ไปเรื่องหนึ่งแล้ว จะรู้เพิ่มอีกสักเรื่องสองเรื่องคงไม่ใช่ปัญหา

นิ้วเรียวยาวเคาะโต๊ะอย่างครุ่นคิดถึงอีกหนึ่งธุรกิจที่มักจะมีเรื่องเกิดขึ้น ถึงจะไม่บ่อย แต่ก็ส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือเช่นกัน การมีพ็อร์เก่งๆ สักคนน่าจะช่วยได้

หญิงสาวตรงหน้าก็เหมาะ

ที่สำคัญ...ปิดปากโดยการดึงเธอเข้ามามีส่วนร่วมดีที่สุด!

“มีคำถามอะไรไหม” เรมิ่งตันเปิดโอกาสให้ถาม

ไอรีนเกือบจะส่ายหน้าไปแล้ว แต่ก็นึกได้ว่าเธอยังไม่รู้ว่ชายหนุ่มจะส่งไปทำงานที่บริษัทไหน นอกจากเครือโรงแรมแล้วเรมิ่งตันก็ยังมีธุรกิจอีกหลายอย่าง คนที่อยากร่วมงานด้วยมีเป็นร้อยเป็นพัน

ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าจะจ้างเธอไปทำไม

“ทำงานที่ไหนคะ”

“ถึงเวลาก็รู้เอง...แค่ไปเตรียมเก็บของก็พอ อีกสามวันจะให้คนไปรับ”

ไอรีนชะงักไปอึดใจ นอกจากย้ายที่ทำงานแล้วยังต้องย้ายที่อยู่ด้วย?

“ไม่ย้ายไม่ได้หรอกคะ” เธอถามขึ้นอย่างมีความหวัง

“ไม่ได้”

คำตอบปฏิเสธทันควันทำให้ไอรีนนี่อยากตัวคัดค้านใส่ เพราะอีกฝ่ายช่างใจร้าย ไม่ให้แม้แต่โอกาสในการฝันลมๆ แล้งๆ

อย่างน้อยบอกว่าคุณคิดดูก่อนก็ยังดี

ทว่าฮึดฮัดไม่พอใจไปก็เท่านั้น เพราะสถานะเจ้าชีวิตที่ค้ำคออยู่ตอนนี้ทำให้เธอพูดได้แค่...ได้ครับพี่ ดีครับผม เหมาะสมครับท่าน

“บริษัทไหนคะ” รู้ดีว่าไม่มีอำนาจเปลี่ยนการตัดสินใจของเรมิงตัน ไอรีนทำได้แค่ถามข้อมูลของบริษัทเพิ่มเติม เธอจะได้เตรียมตัวเตรียมใจ วางแผนการทำงานถูก

“ก็ไม่เชิงบริษัทหรอก เป็นแค่ธุรกิจสินค้าเฉพาะทางเท่านั้น”

หืม...คนอย่างเรมิงตันทำธุรกิจที่ไม่ใหญ่ขนาดเป็นบริษัท?

ไอรีนเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ เสียงใสถามขึ้นอย่างอดใจไม่อยู่

“สินค้าอะไรคะ”

แวตตายิ้มๆ กับท่าทางสบายอารมณ์ของคนตรงหน้าไม่ได้ทำให้เธอวางใจสักนิด กลับกันยิ่งเพิ่มความระแวงมากขึ้นไปอีก

“อาวุธสงคราม”

“...” ทันทีที่คำตอบดังออกมาจากริมฝีปากหยัก หญิงสาวก็รู้สึกอยากได้แอมโมเนีย...เธอจะเป็นลม!

ล้อเล่นใช่ไหม

เธอส่งสายตาดูกลับไปยังด้านหลังว่าจะได้ยินเสียงห่มเอ๋อขึ้นว่าล้อเล่น สาบานได้ว่าเธอจะไม่โกรธเขาจริงๆ ที่มาล้อเล่นอะไรที่ชวนขนหัวลุกแบบนี้ ทว่าอาการส่ายหน้าเบาๆ ก็ตอกย้ำความเป็นจริง

รอยยิ้มอัตโนมัติของฟิวรี่สาวเริ่มจะสั่นคลอนเล็กน้อย ริมฝีปากบางเผยออ้าแล้วหุบ เสียงที่ลอดไรฟันออกไปเบาหวิว

“ปิ่น ระเบิด?”

“ทำนองนั้น”

ทำนองนั้นแสดงว่ามีอีก?

ชายอาวุธสงครามแล้วจะเอาฟิอาร์ไปทำบ้าอะไร
ไอรีนนี่ก็อยากจะร้องไห้ เธอเพียงแค่คิดว่าอยากจะลองเปลี่ยน
บริษัทเท่านั้น ใครจะไปรู้ว่าพระเจ้าจะเล่นตลก ประทานพรให้เธอ
ปุบปับรับโชคแบบนี้

สินค้าใหม่มันก็ดังอยู่หรอก...

...ดังบึ้ม! แถมมีแสงสว่างวาบเป็นสกลิติตัวด้วย

3

งานใหม่

เหตุการณ์ในวันนั้นราวกับฝันไปตื่นหนึ่ง หากจะไม่ตื่นมาพบกับความจริงที่ด้านล่างคอนโดในวันรุ่งขึ้นว่า มีชายชุดดำหนึ่งในสองคนที่เคยเจอคราวนั้นสลัดกันจับตาเฝ้ามองเธอ ยังกดีที่อุตส่าห์เว้นระยะไว้ ไม่ได้ตามติดเป็นเหาฉลาม แต่นั่นก็เป็นสัญญาณว่าเธอต้องจัดการชีวิตให้เรียบร้อยภายในสามวัน

สิ่งที่ทำให้ไอรีนหนักใจมากที่สุดไม่ใช่การย้ายออกจากคอนโด แต่คือการเดินเข้าไปบอกคุณหญิงเกศรินว่าต้องไปทำงานที่อื่น

แน่นอนว่าเธอไม่อาจบอกถึงเหตุผลที่แท้จริงได้

โชคดีที่มีพระคุณของเธอไม่ได้ว่าอะไร นอกจากส่งยิ้มอบอุ่นให้เมื่อเธอบอกว่าอยากลองไปสัมผัสบรรยากาศในการทำงานที่อื่นดูว่าเป็นอย่างไร เพื่อจะได้ไอเดียใหม่ๆ เอามาปรับใช้ หญิงสูงวัยพยักหน้าอย่างเข้าใจ พร้อมกับบอวยพรให้เธอได้เพื่อนร่วมงานที่ดีเป็นกัลยาณมิตร ตั้งใจเก็บเกี่ยวประสบการณ์จากที่อื่นดูบ้างก็เป็นสิ่งที่ดี

สารุ

ไอรีนแทบจะยกมือขึ้นรับพรทั้งน้ำตา...มิตรกับวงการค้าอาวุธ สงครามพึ่งดูไม่ค่อยเข้ากันเท่าไร

เปลี่ยนจากมิตรเป็นมิถุนาซีพน่าจะเข้าข่ายมากกว่า

ภาสกรก็ไม่ได้ว่าอะไร นอกจากแค้นเสียดเสอะ บิดปากมองบน
พิมพ์ว่าไม่มีเธอก็อยู่ได้

ถึงจะเป็นอย่างนั้นไอรินก็รู้ว่าชายหนุ่มแสดงออกเพื่อไม่ให้เธอ
ลำบากใจ สายตาขอบคุณจึงถูกส่งให้คนปากแข็งอย่างไม่หวง สุดทำย
พ่อแคซาโนวาซึ่ก็เกิดก็อดใจวางท่าที่ไม่สนใจต่อไปไม่ไหว มีอหนาวาง
ลงบนหัวทฤษฎี ของเธอก่อนจะขี้เล่นอย่างมันเขี้ยว

ไอรินยอมอยู่เฉยๆ อย่างว่าง่ายต่างจากทุกทีที่เธอเป็นต้อง
คว้ามืออีกฝ่ายมากัดหมับ ฝากรอยเขี้ยวเอาไว้

เอาเถอะ...ไม่รู้ว่าเจอกันครั้งหน้าเธอยังมีหัวให้พี่ชายนอก
สายเลือดคนนี้ขี้เล่นอยู่หรือเปล่า!

ตอนนี้ยังเล่นได้อยู่กับเล่นซะ

สถานที่ทำงานและที่อยู่ใหม่ของไอรินเป็นอะไรที่เหนือ

ความคาดหมายไปมาก หลังจากที่รู้ว่าต้องทำหน้าที่พีอาร์สินค้าพิเศษ
เธอก็นึกสภาพตัวเองทำงานอย่างหวาดระแวงในโกดังเก็บสินค้า หรือ
ไม่กี่ห้องทำงานลับใต้ดินที่ไหนสักแห่ง มีชายฉกรรจ์ร่างบึกหมุนเวียน
เดินเข้าเดินออกเคลื่อนย้ายสินค้า

ไม่ใช่มานั่งสวยๆ ตากแอร์เย็นๆ อยู่ที่นี่...

...เพนต์เฮาส์ชั้นบนสุดของโรงแรมห้าดาวไม่ใช่สิ่งที่คาดไว้จริงๆ!

สามวันหลังจากวันที่ตกลงเงื่อนไขกันได้ เรมิงตันก็ให้หนึ่งในสอง
ชายชุดดำที่เธอคุ้นหน้าคุ้นตาดำมารับถึงหน้าคอนโด ชายหนุ่มหน้า
หวานแนะนำตัวเองว่าชื่อวิน ท่าทางขี้เล่นเป็นกันเองมากกว่าอีกคนที่
เจ้าตัวอุตุสำหรับเผื่อแนะนำว่าชื่อเอ็ม นั่นทำให้ไอรินพออุ่นใจว่ามีคน
ที่พอคุยด้วยได้อยู่บ้าง

“ห้องทำงานอยู่ด้านบน”

วินชี้นิ้วไปยังปีกขวาของเพนต์เฮาส์ ไอรินมองตามไปก็พบว่า

เป็นทางเดินยาวตรงไปสุดทางยังห้องที่เคยต้อนรับเธอเมื่อไม่นานมานี้
“ส่วนห้องพักอยู่ด้านนี้” นิ้วชี้ย้ายมาทางปีกซ้าย จากสายตา
พอเห็นประตูห้องสี่บาน หนึ่งในนั้นคงเป็นของเจ้าของโรงแรมอย่าง
เรมิ่งตัน

ส่วนอีกสอง...แน่นอนว่าต้องเป็นของผู้ช่วยของเขาก็คงสองคน
นี่เธอไม่ได้มาแย่งที่ใครใช่ไหม

ดูท่าเคสชันมาร์กตัวเบ้อเริ่มจะแปะอยู่บนหน้าเธอ อีกฝ่าย
ถึงได้ยิ้มขำก่อนจะอธิบายเพิ่มเติม

“สองห้องฝั่งติดระเปียงเป็นของนาย ส่วนอีกสองห้องที่เหลือ
เลือกได้ตามสะดวก ห้องของพวกผมอยู่ลงไปอีกชั้น”

แล้วทำไมให้เธออยู่ชั้นนี้?

ไอรีนอยากจะถาม...แต่คิดไปคิดมา ไม่ดีกว่า

ถามมากไปเดี๋ยวบอสเปลี่ยนใจจะชวย...ให้เธออยู่ข้างบนนี้แลดู
ปลอดภัยกับชีวิตมากกว่าลงไปอยู่ชั้นล่างที่มีแต่ชายชุดดำถือปืน
เดินไปเดินมาให้กสันขวัญแขวน ถึงจะแอบคิดว่าคนพวกนั้นหน้าตา
ดีพอเป็นอาหารตาได้ก็เถอะ

ดีต่อตา แต่ไม่ดีต่อใจ!

“ขอบคุณค่ะพี่วิน” ไอรีนเอ่ยขอบคุณชายหนุ่มที่ทำหน้าที่เป็น
เนวิเกเตอร์นำทาง แถมยังช่วยขนของพร้อมแนะนำสถานที่เรียบริ่อย

วินอายุมากกว่าเธอสี่ปี ไอรีนจึงเรียกเขาว่าพี่วิน ซึ่งชายหนุ่มก็
ไม่ได้หวงสรรพนามพี่แต่อย่างใด ยอมให้เธอเรียกได้ตามถนัด

แต่ไม่ใช่กับเรมิ่งตัน...

...ทันทีที่บอสหมาดๆ เดินมาได้ยินเธอเรียกผู้ช่วยเขาว่าพี่วิน
ชายหนุ่มก็เลิกคิ้วถามน้ำเสียงยียวน

“เพิ่งรู้ว่านายมีน้องหน้าตาแบบนี้?”

“คุณละสปีชีส์กันไปหน่อยไหม”

สองคำถามที่ตั้งมาติดๆ อย่างไม่รอให้ใครเปิดปากแย้งทำให้
หนึ่งชายหนุ่มที่โดนพาดพิงมีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ส่วนหญิง
สาวที่ถูกมองว่าเป็นคนละสีช้ำกับวินชัดใจ แต่ทำอะไรไม่ได้ นอกจาก
ฉีกยิ้มให้... แล้วดำในใจแทน

เป็นอันรู้กันว่าเธอจะเรียกเขาว่า คุณวิน... เพราะเราคนละสีช้ำ
กัน!

หลังจากอยู่ด้วยกันมาสองสามวัน ไอรินถึงได้รู้ว่าจริงๆ แล้ว
เรมิ่งตันไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด เขาเป็นเจ้านายที่ไม่ได้ถือตัวหรือ
วางมาดใหญ่โต โชว์บารมีให้ลูกน้องกลัวเกรง

เธอเห็นแววตาที่เหล่าชายชุดดำมองเขา... มันเต็มไปด้วยความ
เคารพ

หากเธอไม่ได้เห็น ‘เหตุการณ์นั้น’ กับตา เธอไม่มีทางเชื่อ
เด็ดขาดว่าเขามีธุรกิจในโลกใต้ดิน

“เตรียมตัวให้พร้อม วันนี้เราจะไปโกดังเก็บของกัน” เรมิ่งตัน
เอ่ยบอกลูกน้องคนใหม่ มุมปากยกยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าเปลี่ยนไปเปลี่ยน
มาของหญิงสาว

ไอรินกึ่งตื่นตื่นกึ่งหวาดหวั่น โลกของธุรกิจใต้ดินไม่ใช่โลกที่ใคร
นึกอยากเข้าก็เข้าได้ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ใช่โลกที่หากเหยียบย่างเข้าไป
แล้วจะออกมาได้ง่ายๆ เช่นกัน

เธอตื่นตื่นที่จะได้เห็นสิ่งที่ไม่เคยคิดว่าจะได้เห็น และหวาดหวั่น
กับอนาคตข้างหน้าที่ยังมองไม่เห็น

เอสยูวีสีดำถูกเลือกใช้เป็นยานพาหนะในการเดินทางครั้งนี้แทน
รถหรูที่เรมิ่งตันใช้ประจำ อาจจะเป็นเพราะมันไม่สะดุดตาเท่าบรรดา
ซูเปอร์คาร์ลูกรักที่ชายหนุ่มชอบใช้ แต่ก็ไม่ได้ธรรมดาสามัญจนทำให้
มันทำยาระคายเคือง

จะว่าไปแล้วชั้นใต้ดินของโรงแรมเรียกได้ว่าเป็นที่จอดรถเฉพาะ และเปิดเป็นโชว์รูมรถได้สบายๆ

ไอรีนกวาดตามองบรรดา ‘ลูกๆ’ ของเรมิงตันที่จอดเรียงไว้ ละลานตา ไม่ว่าจะเป็นมาเซราติ ควอทโทรสปอร์โต้ เจเนอเรชั่น 6 ที่เพิ่งเปิดตัวไปเมื่อต้นปีที่ผ่านมา ลัมโบร์กินี อเวนทาดอร์ แอสตัน มาร์ติน แวนควิช แอสตัน มาร์ติน ดีบีเอส ซูเปอร์เลจเจอร์ตัวใหม่ แมคคลาเรน 600 แอลที คูเป้ ลาเฟอร์รารีไฮบริด ปอร์เช่ 918 สไปเดอร์...

หรือกระทั่ง ไลแคน ไฮเปอร์สปอร์ต ที่ผลิตออกมาแค่เจ็ดคันในโลกก็จอดให้ลโฉมอยู่ในลานใต้ดินแห่งนี้

อ้อหือ...วิธีคนรวย

พอคิดคำนวณเป็นตัวเงินแล้วก็แทบจะลมจับ นึกสงสัยตงตงๆ ว่านอกจากคำอาวุธสงครามแล้วเขาผลิตแบงก์ด้วยรีเปล่า

แต่เรื่องนี้ถึงจะสงสัยแค่ไหน เธอก็สาบานในใจว่าจะไม่ถามออกไปเด็ดขาด แค่ที่รู้เห็นอยู่ที่นี่ก็ถือว่ามากเกินพอแล้ว ชี้นิ้วมากไปกว่านี้ไม่รู้ว่าจะต้องมีอีกกี่ชีวิตถึงจะพอใช้

เรื่องบางเรื่องไม่รู้จะปลอดภัยกว่า!

แต่เรื่องเงินก็สวนเรื่องเงิน...อีกหนึ่งสิ่งที่สงสัยไม่แพ้กันและคิดว่าน่าจะถามออกไปได้คือ

“เอาไปขับที่ไหนเหรหอะ รถพวกนี้”

การจรวจทุกวันนี่ทำให้แทบจะเหยียบเบรกแทนคันเร่ง รถสมรรถภาพสูง ดีกรีแรง แรงความเร็วสูงสุดได้ในไม่กี่วินาทีพวกนี้...มันน่าสงสัยจริงๆ นะ

เอาพื้นที่ส่วนไหนบนถนนใช้งาน

“...”

ดูท่าว่านี่คงเป็นอีกหนึ่งคำถามที่ไม่รู้

เลื่อ...ไม่ถามน่าจะปลอดภัยกว่า

ใช้เวลาว่าสองชั่วโมงเอมก็ขับเอสยูวีสีดำพาคคนทั้งหมด
ออกต่างจังหวัด ลัดผ่านตามทางลูกรังอีกเล็กน้อยมาจอดหน้าอาคาร
เก่าๆ แห่งหนึ่ง

อาคารแห่งนี้อยู่ห่างจากตัวเมืองไม่มากนัก แต่ก็ไม่ใช่จะเรียกว่า
โดดเดี่ยวท่ามกลางป่าเขา ทว่าก็ไม่ได้อยู่ในย่านชุมชนขนาดมีเซเว่น
หน้าปากซอย

แหม...ถ้าโกดังอาวุธสงครามจะอยู่ใกล้เซเว่นขนาดนั้น เธอจะ
ลองเสนอให้เรมิงตันหาไฟรดักต์สักตัวไปวางบนเซฟท์...

รับรองจากที่ตั้งอยู่แล้วต้องดั่งเบรียงปรางไปอีก!

กลุ่มคนทั้งหมดคุ้นเคยกับสถานที่เป็นอย่างดี เพราะทันทีที่รถ
จอดเสร็จ ต่างคนต่างก็กระโดดลง ไม่เว้นแม้แต่เรมิงตันที่เปิดประตูลง
ไปเอง ต่างจากยามปกติที่มักจะรอให้ผู้ช่วยเขาเปิดให้

ไอรีนไม่รอช้าให้ถูกทิ้งไว้ เธอรีบลงจากรถ กิ่งวิ่งกิ่งเดินตามคน
ทั้งสามเข้าไปในอาคารเช่นกัน

สภาพที่เห็นด้านนอกเทียบอะไรไม่ได้กับภายในตัวอาคารเลย
สักนิด

ภายนอกของอาคารเป็นอิฐปูนเก่าๆ ไทรมๆ ดูเหมือนบ้านผีสิง
ไม่ชวนให้เข้าใกล้ ช่างในกลับดูประหนึ่งองค์กรลับที่มักจะเห็นในหนัง
ไซ-ไฟบ่อยๆ

ประตูบานเก่าที่เธอค่อนข้างอดใจในใจว่าดูจะพังแหล่ไม่พังแหล่กลับ
ล้าสมัยอย่างน่าเหลือเชื่อด้วยระบบสแกนม่านตา พร้อมบานเลื่อน
อัตโนมัติหลังจากระบุตัวตนเสร็จเรียบร้อย

ทันทีที่เดินเข้าไปด้านใน ความเย็นเยือกของเครื่องปรับ
อากาศก็พุ่งปะทะใบหน้า ทำเอาลึ้มไปเลยว่าด้านนอกร้อนดับแลบ

แต่...ต้องเย็นเบอร์นี้?

ไม่รู้ว่าคุณแขนที่ถูกชันมาจากความหนาวเย็นของเครื่องปรับ

อากาศ หรือดวงตาหลายสิบคู่ที่มองมากันแน่

ทั้งที่ก่อนหน้านี้คนพวกนี้ก็เพียงแค่หันมาทำความเคารพยามเห็น
เรมิงตันและผู้ช่วย ก่อนจะหันกลับไปทำงานที่ค้างอยู่ แต่ไม่รู้ทำไมพอ
เหลือบตาเห็นสิ่งแปลกปลอมเดินตามมาเท่านั้น การทำงานถึงกับหยุด
ชะงัก และพวกเขาหันมามองเธออย่างพิจารณาเต็มรูปแบบ

และเมื่อมีคนทีหนึ่งหันมอง คนที่สอง สาม สี่ ห้าก็ตามมาติดๆ
จนตอนนี้ไอรีนได้แต่ยืนตัวลีบ เขยิบเข้าใกล้เรมิงตันอย่างหาความ
ปลอดภัยโดยไม่รู้ตัว

เรมิงตันเหล่มองหญิงสาวที่ยืนเยื้องไปทางด้านหลัง ใช้ตัวเขา
เป็นโล่บังสายตาอย่างช้าๆ เสียงห่มเอ่ยขึ้นอย่างเฝ้าแห่

“ไม่คิดจะทำความรู้จักเพื่อนร่วมงานหน่อยเหรอ”

ไอรีนหันขวับตาโต เลิกคือเป็นคำถาม อีกฝ่ายก็พยักหน้าหนึ่งๆ
ผายมือไปทางด้านหน้าที่มีชายหนุ่มนับสิบชีวิตยืนอยู่ ดวงตาสิบกว่า
คู่ที่ฉายแววสงสัยในทีแรกเปลี่ยนเป็นแปลกใจ หญิงสาวหันมองอีก
สองคนที่เริ่มจะคืบเคยอย่างหาตัวช่วย

แต่คนทั้งคู่อีกแค่ไหวไหล่ส่งรอยยิ้มช้าขั้นตอนมา

“ไอรีนคะ เพิ่งมาทำงานได้เดือนแรก ยินดีที่ได้รู้จักแล้วก็ฝาก
ตะ...เอ่อ...รบกวนด้วยนะคะ”

เสียงใสแนะนำตัวอย่างกล้าๆ กลัวๆ แทบก็ดลใจตัวเองเปลี่ยน
ประโยคไม่ทัน...ถึงมันจะเป็นประโยคแนะนำตัวเบสิกก็เถอะ แต่เธอ
ไม่มีทางพูดให้เป็นกลางเด็ดขาด อนาคตดูจะไม่สวยเท่าไรถ้าฝากตัว
กับคนพวกนี้

แค่บรรยายากาศที่นี้ก็ทำเอาสงสัยแล้วว่าเก็บอาวุธหรือเก็บศพ...

...หรือไม่กี่ทั้งคู่!

“ฮ่าๆๆ”

เรมิงตันขำก๊ากเมื่อเจ้าหล่อนบ้ำจี้ทำตามที่เขาบอก และชาย

หนุ่มก็ไม่เก็บอาการแม้แต่บ่อย หญิงสาวคงไม่รู้วาท่างยามเอ่ยคำ ว่า ‘ยินดีที่ได้รู้จัก’ นั้นตรงข้ามกับสีหน้าแห้งๆ รวากับแปะป้ายหรา ว่า ‘อย่ามายุ่งกับฉัน’ ขนาดไหน

เสียงหัวเราะอย่างชอบใจของบอสใหญ่ดังขึ้นขณะที่ตาเขียวบ๊อด ของหญิงสาวถลึงมองอย่างดูดั้น จนไม่ทันเห็นว่าตาสิบกว่าคู่เหล่านั้น เปลี่ยนเป็นมองเธออย่างเห็นอกเห็นใจ

เจ้านายดูท่าจะได้ของเล่นใหม่

ไอรีนเดินไปตามทาง หันซ้ายหันขวามองห้องเก็บสินค้า
แต่ละชนิด เท่าที่เธอเห็น อาวุธแต่ละอย่างถูกจัดเก็บในห้องอย่างดี นี่เป็นอีกอย่างที่นึกถึง... ประตูห้องแต่ละบานนั้นไม่มีอะไร บ่งบอกว่าเป็นห้องสักชนิด มันดูกลมกลืนไปกับผนังราวกับเป็นส่วน เดียวกัน เธอรู้ว่าเป็นบานประตูห้องที่อีกฝ่ายสแกนผ่านตา และ บานประตูเปิดออกให้เห็นอาวุธเรียงกันเป็นตับด้านใน

ไม่แปลกใจหากมีการบุกจับแล้วตำรวจจะไม่เจออะไร...

แต่ไอรีนภาวนาอย่าให้ใครบุกมาดีที่สุดใน เพราะสถานะเธอตอนนี้ ก็ผู้สมรู้ร่วมคิดดีๆ นี่เอง!

และสมกับที่เรมิงตันเป็นนักธุรกิจ เขาเอาระบบจัดการโลจิสติกส์ มาใช้จัดวางสินค้าเพื่อให้สะดวกและรวดเร็วต่อการขนย้ายได้อย่าง น่าชื่นชม

อาวุธตัวไหนขายไวขายดี ห้องก็อยู่ใกล้ประตูทางออกไปยังรถ ขนส่ง ของลอตไหนมาก่อนมาหลังก็แบ่งแยกไว้ชัดเจน จัดส่งลอตที่ เก่ากว่าออกไปก่อน

ไอรีนเดินดูไป พังเรมิงตันอธิบายควบคู่ไปกับการชี้ยิ้มทักทาย พร้อมจดจำเหล่าคนที่ชายหนุ่มแนะนำให้ผู้รู้จักราวกับปฐมนิเทศ พนักงานใหม่ เธอพยายามไม่สนใจแววตาประหลาดใจปนสงสัยยาม

ที่ชายหนุ่มบอกว่าเธอทำหน้าที่ฟิวเจอร์ จะมาคอยช่วยแก้ปัญหาและ
กู้หน้าตายามสินค้ามีปัญหา

นั่นละ...ไม่แปลกที่บางคนจะมีท่าทางเหวอๆ หรือมองมาอย่าง
ไม่อยากเชื่อสายตา สีหน้าบางคนก็แปะคำถามว่า สติดีไหม...

...ก็ไม่รู้ว่าอยากจะถามใครมากกว่ากันระหว่างเธอกับเจ้านาย
ตัวเอง

“เป็นยังไงบ้าง พอดัชนีเคยขึ้นมารี้อย่างไร?”

เรมิงตันมองหญิงสาวที่เดินอยู่ด้านข้าง เขาขอมสละเวลาพาเธอ
เดินทั่วโกดังด้วยตัวเอง แนะนำเธอให้รู้จักคนคุมหลักๆ เพื่อให้ทุกคน
รับรู้และรู้จักหญิงสาวกันให้ครบเพื่อความปลอดภัยของเธอ

แม้เขาจะไม่ได้ให้เธอนั่งทำงานที่นี่ แต่การที่ได้เห็นหน้าค่าตา
กันไว้ย่อมดีกว่า เมื่ออนาคตข้างหน้ามีอะไรฉุกเฉิน อย่างน้อยพวกนี้ก็
จะได้รู้ว่าผู้หญิงที่หน้าตาแบบนี้...เป็นพวกเดียวกัน

ไอรีนฉีกยิ้มแทนการตอบคำถาม เพราะถ้าให้เธอเปิดปากพูด
ออกไปละก็ คำตอบคงเป็น...

...ไม่คุ้ม! เธอไม่มีทางคุ้มเคยกับที่นี่แน่นอน!

“นายครับ มีเรื่องเล็กน้อย”

บุคคลที่เดินมาใหม่ค้อมตัวทำความเคารพก่อนจะเปิดประเด็น
ขึ้นมา

เรมิงตันไม่ได้ดูเดือดเนื้อร้อนใจอะไรแม้จะได้ยินว่ามีเรื่อง ชาย
หนุ่มยังคงสีหน้าผ่อนคลาย รอยยิ้มติดมุมปาก พยักหน้าให้อีกฝ่าย
เอ่ยต่อ

ชายหนุ่มที่มาใหม่หันมองหญิงสาวหนึ่งเดียวในนั้นอย่างลังเล
แต่เมื่อได้รับสัญญาณจากคนเป็นนาย เขาก็รายงานอย่างไม่ลังเล

“สายของเราส่งข่าวมาว่าสองสามวันนี้ตำรวจตรวจค้นเข้ม และ
มีการวางกำลังใกล้กับบริเวณที่เราจัดส่งของครับ” รายงานจบก็นิ่ง

รอฟังผล

ไอรีนฟังเรื่องตรงหน้าอย่างสนใจ เธออยากรู้เช่นกันว่าเรมิงตันจะรับมืออย่างไร

ทำงานในวงการนี้แน่นอนว่าต้องมีเส้นสาย คนที่เป็นแบ็กอัปให้คนอย่างเรมิงตันคงไม่ได้เป็นแค่เส้นหมี เส้นเล็ก เรียกว่าเส้นกวยจั๊บ อาจจะเล็กไปด้วยซ้ำ และสายที่ส่งข่าวมานี้คงเป็นหนึ่งในตำรวจที่เป็นคนของเขา

ทว่า...ดูแล้วตำรวจที่วางกำลังกวดขันนี้คงเป็นคนละสายกับเขามันถึงได้เป็นปัญหา

ในขณะที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ เรมิงตันก็หันมาพูดกับเธอราวกับอีกฝ่ายท่อมก้อนหินใส่ทำให้สะดุ้งโหยง

“ได้เวลาทำงานแล้ว”

พูดจบก็เดินนำหน้าไปยังห้องประชุม ทิ้งให้ไอรีนยืนวิญญูณานหลุดออกจากร่าง รู้สึกตัวอีกที กลุ่มคนที่วางก็เดินนำเธอไปไกลโข

ฮัลโหล...เรื่องพวกนี้รวมอยู่ในขอบเขตงานที่เธอต้องดูด้วยหรือ

ไอรีนลากเท้าเดินตามเข้าห้องประชุมไปอย่างซ้าๆ ที่นั่งเดียวที่เหลือว่างตอนนี้คือด้านขวามือของเรมิงตันที่กำลังส่งประกายตาชำخันมองสภาพล่องลอยของเธออย่างชอบอกชอบใจ

มันน่าควักออกมาตีตลกเป็นลูกแก้วนั้ก!

“นี่คิลล์ หัวหน้าคุมฝ่ายส่งของ” เมื่อทุกคนเข้าที่นั่งเรียบร้อย เรมิงตันก็แนะนำชายหนุ่มที่มาใหม่ให้แก่หญิงสาว

แม้คิลล์จะมีสีหน้าแปลกใจ แต่เขาก็ยิ้มนิคๆ ตอบกลับรอยยิ้มที่ส่งมาจากหญิงสาวที่นั่งตรงข้าม

รอยยิ้มอัตโนมัติยามพบเจอผู้คนของไอรีนบิดเบี้ยวเล็กน้อยยามได้ยินชื่อของชายหนุ่ม

คิลล์...แค่ชื่อก็ทำเอาขนลุก

“นี่ไอรีน พี่อาร์ของเรา”

ชายหนุ่มชื่อคิลล์เล็กคิว มองหญิงสาวผมสีเงินตรงหน้าด้วยแววตาประหลาดใจ เขาเพิ่งกลับจากสำรวจสถานที่ข้างนอก มาถึงก็ตรงดิ่งเข้ามารายงานสิ่งที่ได้รับรู้มาทันที เลยทำให้ไม่รู้ว่าเรื่องของหญิงสาวคนนี้เป็นที่รับรู้กันไปแล้ว เรียกได้ว่าเป็นทอล์ก ออฟ เดอะ บิลด์ดิ้ง ก็ว่าได้

พี่อาร์... หัวคิวคิลล์ชนกัน อยากจะยกนิ้วขึ้นและชี้หูดูว่าได้ยินอะไรผิดไปหรือเปล่า... พี่อาร์เนียนะ?

งานใต้ดินขายอาวุธสงครามมาถึงจุดที่ต้องใช้พี่อาร์แล้วเหรอ ไม่ใช่ว่ามีเรื่องก็ยั้งทิ้งให้จบเรื่องจบราวไป แบบนั้นไม่ยากกว่า?

แววตาขอความยืนยันส่งตรงไปยังหญิงสาวที่รั้งตำแหน่งพี่อาร์หนึ่งเดียวในที่แห่งนี้ และเดาว่าเป็นพี่อาร์หนึ่งเดียวในวงการใต้ดินเช่นกัน

ก็เผื่อว่าคนเป็นนายจะล้อเล่นอย่างนี้กสนุก

ไอรีนพยักหน้าเล็กน้อย ยืนยันกลับ ทำให้อีกฝ่ายห่อปากเป็นรูปตัวโอ หันมองไปยังบุคคลที่มีอำนาจหนึ่งเดียวในที่แห่งนี้

เอาจริง?

“ลองวิธีใหม่ๆ บ้าง” เรมิงตันเห็นแววตาที่มองมาก็รู้ว่าคคนของเขาสงสัยอะไร และชายหนุ่มก็ไม่หวงคำอธิบาย

“อะอะก็ยั้งมันทั้ง...” ท่าทางถอนใจกับการส่ายหัวนี้ค่อยๆ ราวกับสงสัยเห็นใจคนที่ถูกยั้งเกือบจะทำให้ภาพลักษณ์เทพบุตรลงประทับร่าง แล้วแถมมงกุฎให้อีกสองสามมง

“...เปลื้องกระสุน”

ซาตาน!

เรมิงตัน อคิราห์ สมิทธ์ คือซาตานชัดๆ

เมื่อการแนะนำตัวที่ค่อนข้างอิหลักอิเหลื่อผ่านไป ปัญหาของการส่งสินค้าจึงถูกนำขึ้นมาปรึกษาอีกครั้ง

“เปลี่ยนที่ส่งใหม่สิ” เสียงใสเสนอขึ้นเมื่อตาสีคู้จับจ้องอย่างรอกคำตอบ และคำตอบที่ได้ยินก็ทำเอาคนสี่คนหันมองกันเองตาปริบๆ

ทางแกที่ค่อนข้างละมุนละม่อมอาจทำให้ชายหนุ่มในห้องไม่ชินนัก ซึ่งไอรีนก็เข้าใจ แต่บอกตรงๆ ว่าเธอไม่ถนัดวิธีคนเถื่อน เพราะงั้นถ้าหวังคำตอบแนวฮาร์ดคอร์นะ ลืมไปได้เลย!

“เกรงว่าจะไม่ได้ครับ เพราะของบางส่วนขนไปเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว ถ้าเคลื่อนย้ายเดี๋ยวพวกตำรวจไหวตัว” หลังจากปรับตัวได้ คิลล์ก็ให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่หญิงสาว

ทางออกของเธอเป็นอะไรที่ชวนให้ค้นขุบขิบในใจ รู้สึกว่าศักดิ์ศรีความเป็นคนในวงการใต้ดินถูกก่อกวน ที่ผ่านมาเคยเลี้ยงแบบนี่ที่ไหนมีแต่เก็บกวาดให้สิ้นซากไปเท่านั้น ตามจริงคราวนี้เขามาหานายก็หวังเพื่อขอคำอนุมัติเท่านั้น ไม่คาดว่าจะเจอทางแก้ปัญหาแบบใหม่

“เงินของพวกนั้นก็เก็บไว้ที่เดิมก่อน เอาของใหม่ไปส่งแทน”

ไอรีนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็พุดขึ้น เธอเชื่อว่าสถานที่เก็บของคงไม่ใช่ที่ที่ใครจะเจอได้ง่าย ดังนั้นเก็บไว้นานอีกสักหน่อยคงไม่เป็นไร

“อาวุธรอบนี้สั่งทำพิเศษครับ เราผลิตออกมาตามจำนวนที่สั่งเท่านั้น เกินมาเล็กน้อย แต่ก็ไม่มากพอจะทดแทน”

คำตอบที่ได้ยินทำเอาฟิอาร์คนเก่งกลอกตามองบน ถอนหายใจพรีด

ฮึย...เมดทูออร์เดอร์เข้าไปอีก

เริ่มต้นมองท่าทางเช่นเขี้ยวของหญิงสาวอย่างสนุกสนาน ถ้ามีปีกติดอยู่ที่กลางหลัง เธอคงเหมือนภูตตัวน้อยที่สะบัดปีกพืบพับอย่างซัดอกซัดใจ

ถูกซัดไปสองรอบ ไอรีนจึงดีดตัวเองออกมาจากวงสนทนา

นั่งเท้าคางครุ่นคิด ปล่อยให้คิลล์รายงานเรื่องอื่นแทนระหว่างรอ และ
ด้วยประสบการณ์ดีลงานกับคนหลายประเภทที่สั่งสมมาก็ไม่ทำให้เธอ
ผิดหวัง พอเอามาประยุกต์ใช้ได้อยู่

ไอรีนติดนิ้วขึ้นเมื่อนึกได้ว่า...

“ถ้าฝั่งเราย้ายไม่ได้ ให้ฝั่งตำรวจย้ายทั้งหมดเรื่อง”

“น่าสนใจ... วิธีละ” เรมิ่งต้นถามขึ้นอย่างสนใจ

การพูดมันง่าย แต่การจะล่อตำรวจออกไปมันไม่ง่ายหรือกนะ
สาวน้อย เขาก็อยากรู้ว่าภูตน้อยตัวนี้จะเจ้าเล่ห์แสนกลได้เหมือนยาม
ที่เจอกันครั้งแรกหรือไม่

ไอรีนบิดรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ริมฝีปากบางขยับเอ่ยถึงแผนการที่เพิ่ง
คิดได้หมาดๆ

หากจะทำให้ตำรวจเคลื่อนย้ายแน่นอนว่าเหตุจูงใจต้องมากพอ
และเรื่องอะไรจะทำให้ตำรวจสนใจได้ ถ้าไม่ใช่...ยาเสพติด

“คนของเรามีเยอะแยะ ถ้าจะหาพวกที่หน้าตาพอดูเป็นคนดี
สักหน่อยคงไม่ใช่ปัญหา ได้มาแล้วก็ให้พวกนั้นชักซ้อมเตรียมตัวเป็น
คนสงยา ส่วนฉันจะหาทางส่งข่าวให้นักข่าว วันนัดส่งเมื่อไหร่ละ”

เรมิ่งต้นกับวินหลุดขำตั้งแต่ต้นประโยค ในขณะที่เฝ้ามองคิลล์
ทำหน้าที่ลึกลับ ถึงเนื้อหาส่วนหลังจะดูเป็นการเป็นงาน แต่พวกเขาก็ถูก
ประโยคเด็ดันรบกวนจนไม่ทันได้ยินคำถามตอนท้าย

แหม...แซะเก่ง!

ว่าแต่...พวกที่หน้าตาดีเป็นคนดีหรือ?

ไม่น่าจะมีนะ

“นี่! นัดส่งของเมื่อไหร่” ไอรีนแยกเขี้ยวถาม

“อีกสามวันครับ” คิลล์รีบดึงสติกลับมาตอบเมื่อเห็นตาเขียวบ๊ัด
ของหญิงสาว

“นั่นละ... ฉันจะส่งข่าวให้นักข่าวว่าอีกสามวันจะมีการขนสงยา

จะได้เบนความสนใจของตำรวจ”

ไอรีนเลือกส่งข่าวให้สายข่าวมากกว่าจะเป็นคนส่งให้ทางตำรวจเอง โชคดีที่เธอมีเพื่อนสมัยเรียนที่เลือกไปทำงานในสายนั้นเลยน่าจะพอช่วยได้อยู่บ้าง ไม่อย่างนั้นอย่าหวังเลยว่าฟิออร์สายบิวตี้กำลังก้าวก้าวตลาดอย่างเธอจะไปรู้จักใครในสายอาชญากรรมนั้น และแน่นอนว่าข่าวที่ได้รับจากนักข่าววงในฟังดูน่าเชื่อถือมากกว่าแหล่งข่าวไม่รู้ที่มา

“ให้ข่าวแบบนั้นจะไม่ยิ่งทำให้ตำรวจเพิ่มกำลังเหรอครับ” คนฟังยกมือเกาหัวแกรกๆ อย่างไม่เข้าใจ

“มันก็ต้องให้ข่าวว่าจะส่งจุดที่ไม่ใช่จุดนัดหมายของเราสิ ตำรวจจะได้ระดมกำลังไปจุดนั้นแทน ผังเราจะได้ส่งของได้สะดวกขึ้น”

คิลล์อัปากับบลมเมื่อเจอแวตอาอ่อนอกอ่อนใจของหญิงสาวที่มองมา

ก็บอกแล้วว่าเขาไม่ถนัดวิธีละมุนละม่อม

“เราขายอาวุธอย่างเดียว ไม่ส่งยาเสพติด” เรมิงตันเอ่ยเสียงขรึม ถึงขายอาวุธจะไม่ได้ฟังดูดี แต่ขายยาเสพติด...นั่นเรียกว่าเลว

ความรู้ใหม่ทำให้ไอรีนเลิกคิ้วมองคนตรงหน้าดีขึ้นมานิดหนึ่ง อย่างน้อยเธอก็รู้สึกว่าการส่งข่าวดังกล่าวไม่ได้น่ารังเกียจขนาดยาเสพติดละนะ

“ใครจะบ้าจี้ส่งยาจริงล่ะ...”

ตาสี่คู่มองหญิงสาวที่กดรอยยิ้มลึกที่มุมปาก ก่อนจะร่ายรายการยาที่ทำเอาพวกเขาหน้าเหวอ

“เอาเป็นยาแก้ไอสักสองลัง พาราอีกสองลัง แล้วก็...ยาดมอีกสองลังก็แล้วกัน เผื่อจบงานพวกตำรวจจะได้ใช้”

“...”

“อ้อ...แล้วขอซื้อกลุ่มที่ขายยาด้วย จะได้ดูน่าเชื่อถือ”

ความเจี๊ยบปกคลุมห้อง ไม่นาน เรมิงตันก็ได้ข้อสรุป

“ตกลง เอาตามนี้!”

ไอเดียการแก้ปัญหาของภูตน้อยตรงหน้าดูเข้าท่าแถมแสนไม่เบา อย่างมากตำรวจก็เข้าใจว่าพวกนั้นไหวตัวทัน เลยสับเปลี่ยนได้ในหวังให้ขายหน้า และสุดท้ายเมื่อไม่มีหลักฐานให้เอาผิดก็จำเป็นต้องปล่อยคน

เจ้าหล่อนยังหวังดีเฟื่อพาราแก้ปวดหัวกับยาต้มให้คนพวกนั้น ยามที่รู้ว่าจับผิด...อะไรจะมีน้ำใจขนาดนั้น

เรามิงตันปี ดการประชุมแล้วลุกเดินนำออกไปเป็นคนแรก
ริมฝีปากยกยิ้มอย่างพอใจวิธีการใหม่

คิดไม่ผิดจริงๆ ที่ให้เธอมาทำหน้าที่นี้
ที่สำคัญเขาชอบที่เธอใช้คำว่า ‘เรา’